

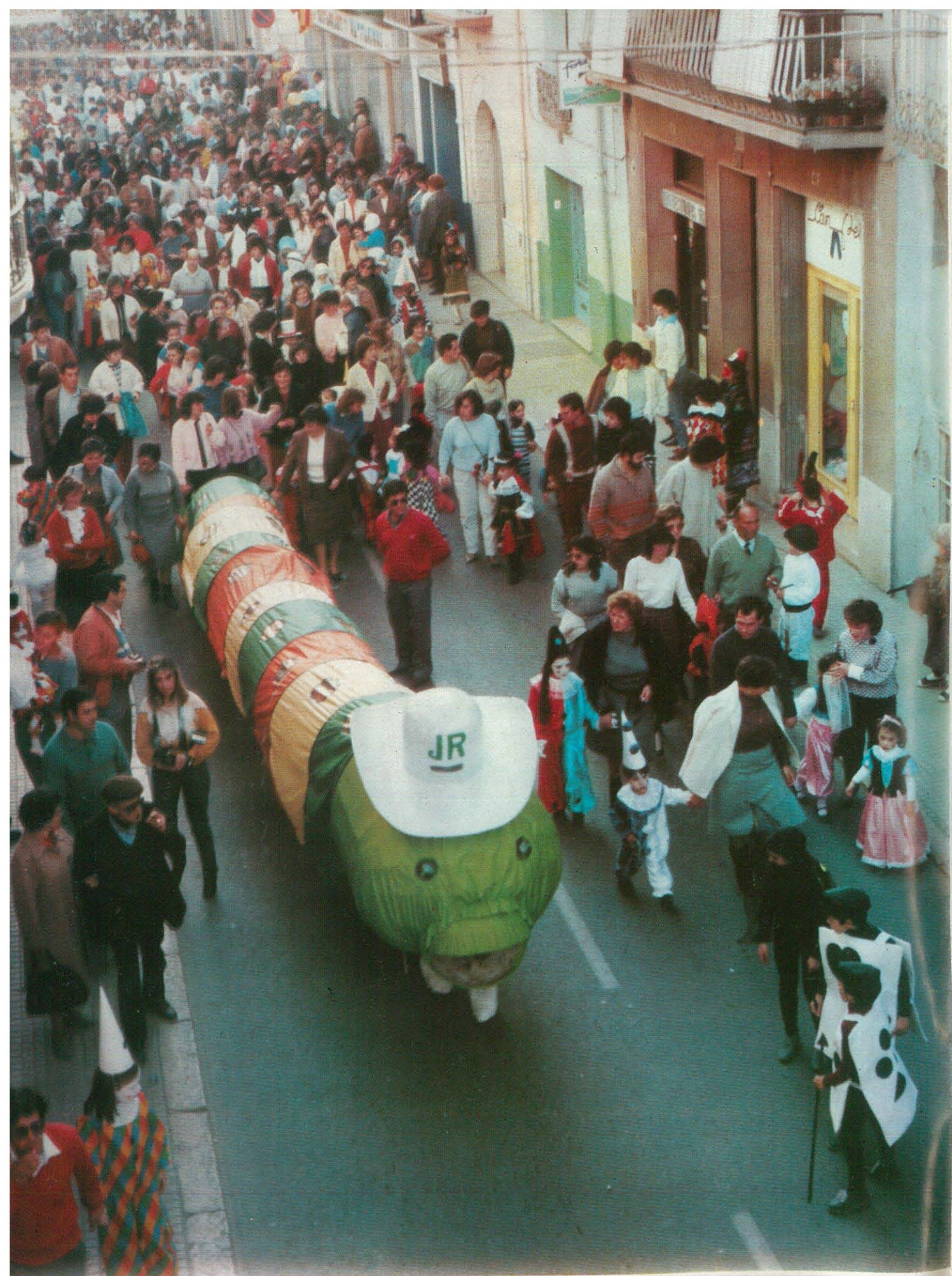
ULLDECONA

Revista Mensual d'Informació Local

Febrer 1985 4ª Època Número 17

Uldecona al Molt Honorable President!

Carnaval Infantil 1985

Signatura al Llibre d'Or

Celebro poder tornar a Ull-
de-onne després de quatre anys
i veure que s'han anat fent
unes pinites, més d'elles
aquestes que avui inaugurem
el Valentíus. Que el desig
d'anar millorant el país no
en abandonem mai a tot.

9 de febrer de 1.985.

Benvingut President!

Paraules de l'Alcalde de la Vila

M.H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat de Catalunya.

H. Sr. Conseller d'Agricultura.

Excm. Sr. Vice-President de la Diputació.

H. Sr. Delegat Territorial de Governació.

Autoritats presents. Companys de Consistori.
Estimats amics tots:

Ulldecona, porta de Catalunya, està avui doblement joiosa de rebre la visita del President de la Generalitat de Catalunya.

En primer lloc, estem contents de que la màxima autoritat catalana ens visite, pel que representa d'apropament de la nostra realitat, perquè possibilita el necessari i positiu intercanvi entre Administracions.

Però a la vegada estem contents, perquè la visita d'avui és per inaugurar una obra molt important per un dels Barris d'Ulldecona: ELS VALENTINS. Un grup de famílies pageses s'han unit per tirar endavant una obra que millorarà el seu treball, que beneficiarà la seua vida. I tots hem procurat ajudar a fer-ho realitat. El Servei d'Extensió Agrària, impulsor principal. I en major o menor grau, també hem ajudat: Fundació Catalana, Diputació de Tarragona, Banco de Crédito Agrícola (a través de la Caixa d'Estalvis Provincial), Generalitat de Catalunya, i encara

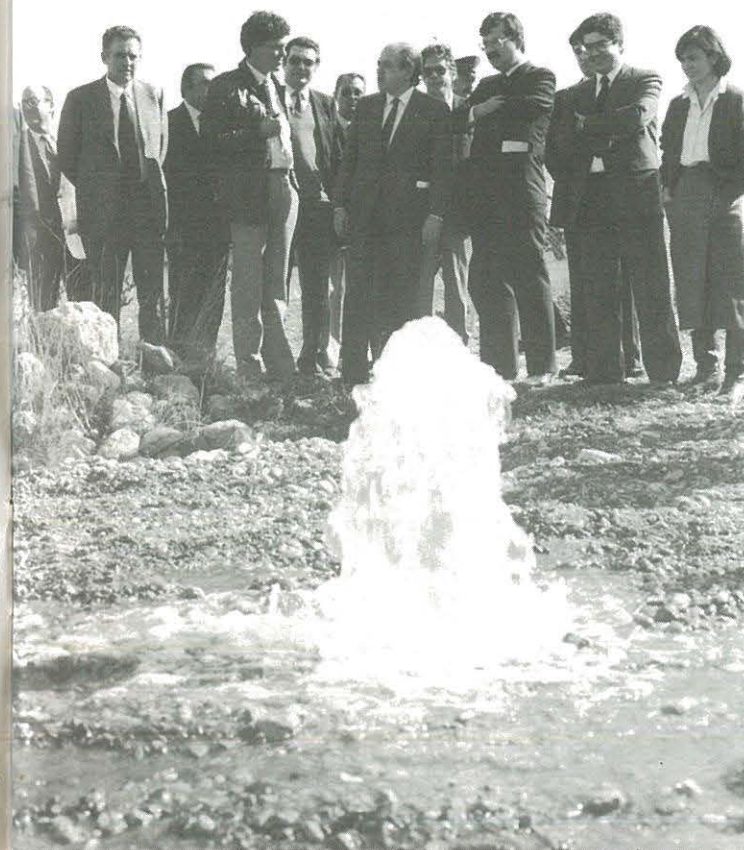
que més modestament l'Ajuntament d'Ulldecona.

I també estem molt contents perquè en la vostra anterior visita (el 27 de juny de 1981) us vam demanar solament una cosa: que el Col·legi Municipal de BUP i COU passés a ser Institut de Batxillerat de la Generalitat. I després dels contactes mantinguts amb la Directora General de Batxillerat, Sra. Carme-Laura Gil, sembla que això serà realitat el curs vinent. Gràcies, President!

No podem dir, en canvi, el mateix, en la qüestió sanitària. L'Ajuntament d'Ulldecona té un Projecte de Centre de Salut municipal, redactat ja, i finançat al 70 % per la Diputació. El problema ha sorgit al voler parlar amb la Generalitat per la financiació restant, l'equipament i el manteniment posterior, ja que ni ens ha rebut el Conseller, ni el President de l'Institut Català de la Salut, ni el Vice-President. Esperem que la vostra intervenció, que us demanem, resulte decisiva per tal que aquestes converses s'inicien tot seguit i puguin donar fruit ben aviat.

La vostra visita és apretada de temps, i no en volem gastar més.

Senyor President, Autoritats. Benvinguts a Ulldecona, la porta de Catalunya!

Paraules del President de S.A.T. Pou de Valentins-Comunitat de Regs

Bon dia a tothom:

Començaré saludant com és norma de cortesia i en nom de SAT Pou Valentins, i en el meu propi, saludo i dono la benvinguda de manera molt especial i entranyable al Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya En Jordi Pujol i Solel, saludo també al Sr. Conseller d'Agricultura al Delegat Territorial, al Sr. Vice-President de la Diputació de Tarragona, al President de la Fundació Agrícola Catalana, Sr. Alcalde d'Ulldecona i demés personalitats.

És per a SAT i per al Barri de Valentins un gran honor comptar avui amb la presència de tan il·lustres personalitats, que ens honren amb la seva visita, ja que donen esplendor i brillantor a l'acte d'inauguració, al temps gravaran una plana en la història del nostre poble.

Estem molt contents de que el treball i l'esforç que ha significat la construcció d'aquesta obra, es vegin premiats per la presència del President de la Generalitat que expressament s'ha desplaçat a aquesta comarca excèntrica de Catalunya per a inaugurar personalment aquestes instal·lacions. I estem contents també per haver creat riquesa per a Catalunya i haver manifestat una vegada més el característic esperit de lluita dels catalans.

Vull agrair de manera molt sincera a totes les Institucions que ens han brindat el seu ajut tècnic i econòmic, i que ens han guiat i assessorat amb el disseny i realització d'aquestes instal·lacions com són la Generalitat de Catalunya, Fundació Agrícola Catalana, Diputació de Tarragona, Servei d'Extensió Agrària, Conselleria d'Agricultura, Delegació d'Indústria, Ajuntament d'Ulldecona, etc. etc. Cal també re-

cordar amb el carinyo i agraïment que es mereixen totes aquelles persones que des dels seus càrrecs han treballat i s'han interessat per la culminació de l'obra que avui inaugurarem, i que és un espill del que es pot fer quan les forces es conjunten aconseguint una mateixa meta.

Faré ara un ràpid repàs cronològic de com va néixer i com ha evolucionat S.A.T. Pou de Valentins, es parteix d'uns estudis geofísics fets pel geòleg i amic Sr. Ninerola, com es venien les possibilitats de captació d'aigües subterrànies a la zona. Incitats i capitanejats per l'incansable Cap del Servei d'Extensió Agrària d'Ulldecona Sr. Víctor Cabús i Llop, al que se'l pot qualificar d'autèntic iniciador de l'obra, va cobrar cada vegada més força la idea de fer un pou. Després d'agrupar-nos de manera seria decidim la perforació. Al cap de tres mesos i als 405 metres de profunditat es va parar la perforació, que després d'un aforament, l'assidificació, un segon afo-

rament, ens donava un caudal d'aigua suficient per a regar amb els sistemes moderns de reg localitzat unes 250 Has. A partir d'aquí començà la part de l'obra que requeriria més esforç i col·laboració per part dels socis de SAT, es tractava de fer un embassament de 12.000 m³ de capacitat i una xarxa de distribució de més de 10 quilòmetres. Aquesta xarxa va ser saviament estudiada i dissenyada pel gran tècnic de regs, l'enginyer Sr. Pedro Ferré Talón, va col·laborar amb ell el Sr. Guillem, tècnic també d'una casa instal·ladora de gran prestigi, que després es faria càrrec del muntatge de l'obra i en mig any aproximadament donaria per acabada, si bé, mancaven petites coses que inclús s'estan acabant ara. Després del camí recorregut al què hi va sortir algun obstacle, superats de manera satisfactoria, esperem començar ja a recollir el fruit, ja que l'aigua donarà més seguretat a les nostres collites al temps que augmentarem notablement les

produccions, i en definitiva tenim la il·lusió que millorarem d'alguna manera la nostra qualitat de vida.

Abans veiem lo què es pot fer quan es conjunten forces, doncs bé, i ja per a finalitzar m'atreveixo a demanar als senyors de l'Administració aquí presents, que contemplin les ajudes al camp com una cosa prioritària dins dels seus programes, perquè els pagesos no demanem per gust, sinó que ho fem per necessitat, cal tenir en compte, que l'agricultura gràcies a les característiques geogràfiques i climatològiques que permeten el cultiu d'una àmplia gamma general amb una relativa facilitat per a fer-los arribar als mercats ja siguin nacionals o estrangers, pot constituir en un futur pròxim una font d'ingressos molt important, per tant si l'Administració ens ajuda nosaltres en el nostre treball lluitarem enèrgicament per a fer una Catalunya més gran.

German Millan

Unes paraules amb Marta Pujol

Per Joan Manuel Muñoz

— La nota de color de la visita del nostre President, la cara simpàtica i femenina de la clàssica dona catalana, la bella juvenil entre tanta cara de senyor de negocis o polític, tot això i més ho va suposar la presència discreta, acompanyant al seu pare, de la Marta Pujol i Ferrussola. Com deduireu desseguida filla de l'Honorable.

I una visita i una presència així no podíem desaprofitar-la. Per això vàrem anar a parlar també amb ella...

— Marta, què t'ha semblat l'acte d'avui i el poble dels Valentins?

● Crec que ha estat un acte molt simpàtic i molt maco. Tal com ha dit el President, això suposa el resultat de tot un esforç d'una gent que estima el país i que intenta fer el millor per aquest país. Això passa pel millorament de la seva situació actual en aquestes terres i es reflectirà en el futur en la generalitat del país.

— Això de ser filla del President de la Generalitat de Catalunya ha canviat molt la teva vida?

● Home, la meua vida habitual no, però en certs aspectes sí que ha canviat, perquè jo ara no sóc la Marta Pujol sinó la filla del President de la Generalitat. I això no m'agrada gaire. No m'agrada però ho assumeixo. Assumeixo el que significa, tot i que mai intento ser la filla del President. Intento ser jo mateixa. Anant amb etiquetes d'aquestes no aconseguiré res. Has de ser tu i prou.

— Com a jove i jove catalana, Marta, com veus el futur del jovent del nostre país?

● Jo crec que avui és molt esperançador. Jo crec que en aquests moments la gent té més consciència, per exemple, del fet nacional i de la necessitat de lluitar pel país.

— No cal dir que és jove i catalana. Se li veu en la seva convicció, en el seu seny i... en el seu rostre.

Gràcies, Marta, per acompanyar-nos una estona.

Edita: Ajuntament d'Uldecona
D.L.: T. 162-1980

REDACCIÓ I
ADMINISTRACIÓ:

Carrer Major, 49
Uldecona (Montsià)

CONSELL DE REDACCIÓ:

Jaume Antich Balada (Director)
Felipe Delgado Zubiri (Confecció)
Àngel Millan Sans
Agustí Labèrnia Fabregat
Joan Vidal Marín
Josep Lluís Millan Masdeu
Francesc Montserrat
Vicent Roig
Manolita Nadal Carceller
Joan Manuel Muñoz
Dolors Sanjuan Auba
José Mª Pasalamar Abella
Rosa Mª Poy Roda

COL·LABOREN

Extensió Agrària
Cooperativa Agrícola
Comunitat de Regants
Cambra Agrària
Orfeó Uldeconenc
Centre Cultural Recreatiu
La Passió
Banda Local de Música
Associació Pares Col·legi B.U.P.
Associació Pares Col·legi E.G.B.
Biblioteca Popular de la Diputació
Club Sant Lluç
Associació de Jubilats
Germandat «Verge del Loreto»
Societat de Caçadors
Penya Ciclista Montsià
Club de Futbol Uldecona
Moto-Club Uldecona
Club Joventut
Club Escacs
Centre Excursionista
Club Billar Uldecona
Òmnium Cultural
Agrupació Veteranos
Penya Barcelonista
Futbol Sala

FOTOS:

Estudis J. Ferré
Foto-Cine Millan
Josep Mª Querol

Tallers: Jordi Dasso - Impressor
Sant Jordi, 18 - Telèfon 74 02 18
Sant Carles de la Ràpita

Parla el Director

El 9 de Febrer, el President de la Generalitat de Catalunya, M. H. Senyor **Jordi Pujol**, visità la nostra Vila per inaugurar als **Valentins** el Pou de la S.A.T. Obra important pel que representa de millora i progrés, però sobretot per la unió d'un important grup de pagesos que ha possibilitat aquest resultat.

Però el President va visitar també l'**Ajuntament** d'Uldecona, saludant el Consistori i Autoritats, agraint-se-li la conversió del Col·legi Municipal de BUP i COU en Institut de Batxillerat, i demanant-se-li el seu ajut per solucionar el tema del Centre de Salut municipal d'Uldecona. Cal dir que així ho va fer, i el tema sembla ja encarrilat.

Carnaval a Uldecona. Carnestoltes... xirigota... disfresses. Assistència massiva a tots els actes. I èxit de les Entitats que formen la Comissió de Festes.

Aplaçada per motius de salut la visita del President del Congrés de Diputats, es confirma la inauguració del **Pantà d'Uldecona** pel Ministre d'Obres Públiques. Obra importantíssima per a la nostra Vila, tant per l'esforç que la seva construcció ha representat quasibé durant tot el segle, com pel benefici econòmic que ja ens porta i que anirà creixent en el futur.

I novament comencen les representacions de **La Passió d'Uldecona**. Durant uns mesos el nostre poble, a més de l'activitat artística tindrà la visita de moltíssims forasters. Tots ens devem felicitar.

Tancat ja aquest exemplar, el Ple de l'Ajuntament ha aprovat un préstec per poder iniciar dintre d'un temps el futur **Camp de Futbol**. En parlarem.

Informació de la Corporació Municipal

Les Activitats de les Comissions Informatives

Comissió Permanent 28 Gener 1985

ORDENACION DE PAGOS

Se acordó hacer efectivos todos los gastos pendientes ocasionados hasta el día de la fecha.

LICENCIAS URBANISTICAS

Se acordó conceder licencias urbanísticas a las personas que a continuación se relacionan, en los lugares que se indican:

- A Dª **María Luisa Brusca Campos**, en Aragón, 27.
- A D. **Esteban Sevilla Ortiz**, en Jaime I, 2.
- A Dª **Estela Ollé Martorell**, en Mayor, 51.
- A **Salvador Villalba Bellot**, en partida "Mangrané" polg. 5 parc. 35.
- A D. **José Martínez García**, en partida Foyes, polg. 68 parc. 51.
- A D. **Joaquín Riba Brillos** en Muntaner, 23.
- A Dª **Ursula Rausch**, en partida "Molí-nou" polg. 36 parc. 166.
- A Dª **Adelaida García Becerril**, en camino de la Roija s/n.
- A D^a **Mª Dolores Nofre Canalda**, en P^o Estación, 43 bajos.
- A Dª **Araceli Calbet Montserrat**, en Pje. A. Favaró Bloque D.
- A D. **Francisco Tordera Castell**, en Avda. Escuelas s/n.
- A D. **Pedro Nadal Canalda**, en Entenza 42.
- A D. **Ramón Sauch Sogues**, en camino de la Roija s/n.
- A la **Cía Telefónica** para instalar postes de diversos caminos municipales.

INFORME APERTURA DE ESTABLECIMIENTOS

Se informó favorablemente el expediente de Dª **Amparo Pauls Salvador** para trasladar la Peluquería de señoras desde calle Muntaner 21 al n° 1 de la misma calle.

CONCESIONES FUNERARIAS

Se acordó la inscripción de los siguientes nichos:

- A favor de Dª **Angela Vizcarro Grau** el nicho n° 59 del Departamento A. Fila 1ª del Cementerio del Casco, adquirido en virtud de herencia.
- A favor de D. **Juan José Balada Pallarés**, el nicho n° 496 del Departamento A. Fila 3ª del Cementerio del Casco, adquirido en virtud de herencia.
- A favor de D. **Antonio Balada Pallarés**, los nichos núms. 494 y 495 del Departamento A. Filas 1^a y 2ª del Cementerio del casco, adquiridos en virtud de herencia, y
- A favor de Dª **Teresa Adell Adell**, el nicho n° 64 del Departamento B. Fila 1ª del Cementerio del Casco, adquirido en virtud de herencia.

CUENTA DE CAUDALES 4° TRIMESTRE.— APROBACION

Se acordó la aprobación de la citada Cuenta.

CUENTA DE RECAUDACION AÑO 1984.— APROBACION

Se acordó la aprobación de la referida Cuenta de Recaudación del año 1984.

EXPEDIENTE DE JUBILACION DEL GUARDIA MUNICIPAL DON PASCUAL ARNAU RAGA.

Se acordó la aprobación del expediente de jubilación forzosa del Guardia D. **Pascual Arnau Raga**, y que cause baja en la Plantilla Municipal a partir del momento en que dicho expediente sea aprobado definitivamente por la Mutualidad Nacional de Previsión de la Administración Local, satisfaciendo el Ayuntamiento.

PROVISION EN PROPIEDAD DE UNA PLAZA DE POLICIA.— RELACION DE INCLUIDOS Y EX- CLUIDOS

La Comisión Municipal Permanente, acordó por unanimidad de sus miembros asistentes, declarar admitidos a la oposición la totalidad de quienes lo han solicitado, cuya relación es la siguiente:

D. **Vicente Castell Ferré**, D. **Pablo Meseguer Subirats**, D. **Angel Elies Vidal**, D. **Pedro Cana Segura**, D. **Juan García Tonda**, D. **Víctor Prado Reverter**, D. **Ricardo Fernández Burato**, D. **José Mª Jovaní Almodovar**, D. **José Mª Subirats Sansano**, D. **Pedro Fernández Martínez**, D. **José Domingo Sorlí Bel**, D. **Pedro Martínez Llerena**, D. **Miquel Sansano i Grau**, D. **Se-**

cundino **Lluch Reverté**, D. **Antonio J. Gombau Esteller**.

Que esta relación se publique en el Boletín Oficial de la Provincia a efecto de posibles reclamaciones.

TARIFAS ELECTRICAS PARA MUNICIPIOS

Se adoptaron diversos acuerdos, todos ellos tendentes a conseguir la aplicación de las Tarifas previstas en las Ordenes de 14 de octubre de 1983 y 1° de agosto de 1984, del Ministerio de Industria y Energía, para el alumbrado público, lo que puede representar a la larga un considerable ahorro de consumo energético, y por lo tanto una importante baja de la cuota que mensualmente viene satisfaciendo el Ayuntamiento.

También acordó la Comisión Municipal Permanente, acogerse a los beneficios de descuento en materiales que proporciona la Sociedad de Gestión Municipal S.A. SOGEMSA, todos ellos de amplio consumo por el Ayuntamiento y a su vez contratar por mediación de la citada Sociedad con la Empresa Patricio Cabeza el suministro de 120 kgs. de pintura acrílica y con la Empresa CIBA-GEYCY S.A. el suministro de 100 kgs. de Ratilán CG.

Comissió de Cultura

L'ORGANITZACIÓ EL PATRIARCA VISITA LA POBLACIÓ

Dos miembros de l'Organització El Patriarca, fundació que es dedica a la rehabilitació d'extoxicòmans, visitaren Ulldecona. Fernando i Víctor, els dos exdrogadictes i residents a la granja que El Patriarca té a 4 quilòmetres de Castell-de-cabres, varen realitzar tres conferències. Dues d'elles tingueren lloc en els centres escolars de la població.

El director del centre Josep Córdoba, professor d'ètica i arts plàstiques indicà rotundament que el fenomen de la drogadicció és una cosa molt arrelada a la nostra societat i es troba en molts llocs. Una conferència com aquesta, segons ens comentava, és un bon pas per enderrocar un mal d'aquestes característiques. Els alumnes, per la seva banda, també van demostrar un gran interès en la xerrada que durà unes dues hores.

La visita dels membres de El Patriarca a Ulldecona, organitzada per l'Ajuntament, va moti-

var també a entitats i particulars a col·laborar aportant mantes, roba, aliments i qualsevol cosa que els pugués ser d'utilitat a les seves instal·lacions de Castell-de-cabres.

El dissabte al matí i el diumenge a la tarda es va realitzar

dos viatges a El Patriarca amb tot de queviures i robes per als exdrogadictes que, allà dalt a la muntanya, ben lluny de la civilització que els intentà destruir, assatgen la seva recuperació que, cal dir-ho també, no serà mai completa.

Comissió de Governació

El passat dia 11 de Febrer, es va reunir la Comissió de Governació per a aprovar les retribucions dels funcionaris durant l'exercici de 1985, prenent l'acord d'elevar el 6.50 % els sous i complementos amb relació dels apercibuts l'any anterior.

També es van xifrar els complementos de productivitat tenint en compte les tasques de cada funcionari.

La Comissió també va aprovar per unanimitat, l'extinció en plantilla de la plaça d'Encarregat de Serveis, i la creació d'un lloc laboral d'Encarregat-electricista-fontaner, que posteriorment es confeccionaran le bases per a la mateixa, després de ser aprovades per la Corporació Municipal en Ple.

Comissió de Sanitat

SE HA INICIADO EL CENTRO DE SANT JOAN DEL PAS

Han empezado a realizarse las obras del centro de salud del Barrio de Sant Joan, que se realizará conjuntamente con una guardería infantil.

Este proyecto, cuenta con un presupuesto cercano a los cuatro millones de pesetas, estando financiado en un 80% para el centro de salud y un 33% para la guardería por la Diputación. El resto corre a cargo del Ayuntamiento.

Una vez en funcionamiento, este nuevo equipamiento ahorrará muchas molestias a los vecinos del barrio, ya que ahora para realizar una simple receta tienen que desplazarse hasta Ulldecona.

La Prensa

El Periódico — 21.02.85

Préstamo de 28 millones para un Centro de Salud y un nuevo campo de fútbol

Ulldecona (Montsià).— El Ayuntamiento de Ulldecona, en pleno extraordinario, aprobó la solicitud de un préstamo de cerca de veintiocho millones de pesetas al Banco de Crédito Local para construir el nuevo centro de salud y el campo de fútbol.

La corporación local, que preside Jaume Antich, se planteó la construcción del centro primario de salud como uno de sus objetivos prioritarios en política sanitaria, al no disponer la población de una infraestructura digna. A comienzo del año pasado se aprobó su construcción, se incluyó en las obras del canon energético, y se ha dado luz verde al proyecto técnico.

Mantenimiento asegurado

El presupuesto de las obras del centro de salud asciende a casi veinte millones de pesetas, de los que el 70 por ciento irán a cargo del canon energético. El 30 por ciento restante ha sido solicitado, por el ayuntamiento a la Generalitat. Para que las obras no se retrasen, el consistorio avanzará el dinero pero confía en que la Generalitat se hará cargo de los intereses y de los plazos.

La visita que la comisión de sanidad hizo el viernes de la semana pasada al Institut Català de la Salut resultó muy positiva, ya que «la Generalitat se ha comprometido al mantenimiento, personal y equipamientos del nuevo centro en el que actuarán coordinados, médicos, practicantes y matronas».

Otros proyectos

Entre los otros proyectos que el pleno aprobó su financiación se destaca la construcción del campo de fútbol con veintidós millones de pesetas, y la petición al MOPU del 80 por ciento de las obras de abastecimiento de agua potable y cloacas para los barrios Sant Joan del Pas y Castell.

Entre las peticiones de subvención a la Generalitat el ayuntamiento incluyó la dotación de equipamiento para una sala de teatro municipal y para los locales culturales de los cuatro barrios, además de una subvención de 400.000 pesetas para la banda de música, cantidad similar a las ya concedidas por la diputación y al propio ayuntamiento.

J. Gonell

Nuevo Cuartel de la Guardia Civil

Se iniciaron definitivamente las obras del nuevo cuartel de la Guardia Civil de Ulldecona, con un presupuesto de 45 millones de pesetas. Las nuevas dependencias, ocuparán una superficie de 1.600 m² y constan de dos pabellones con las viviendas y oficinas. La finca está ubicada en la denominada partida Pantanet, justo debajo de la loma del Castillo de la villa.

Comissió de Cultura

Carnestoltes 85

Unas trescientas máscaras participaron en la apertura de los carnavales de Ulldecona, que se han adelantado ocho días, como cada año, para no coincidir con los de Godall que es la población de la comarca del Montsià con mayor tradición en estos festejos.

El pasacalles concentró a la mayor parte de la población por las calles que recorrió en un clima de gran alegría que terminó con baile y con la entrega de premios del concurso de disfraces.

Miles de personas

Los dos actos más importantes, el pasacalles para los niños y en el cine Victoria un gran festival para los mismos que concluirá con la entrega de premios del concurso de disfraces infantil y del concurso de carteles.

Por la noche, en el mismo local, el baile de máscaras, no sólo de Ulldecona sino de todos los pueblos de alrededor. En años anteriores la mayor parte de la juventud del Montsià se desplazó a Ulldecona para esta celebración festiva.

La organización corre a cargo de la Comisión de Fiestas que este año está formada por cinco entidades con gran presencia de jóvenes y cuenta con el apoyo del ayuntamiento.

1er. Premi: TONIA RUIZ

1er. Premi Infantil: TERE MAREME

ORGANITZA: COMISSIÓ DE FESTES - 85

Ajuntament d'Ulldecona
Comissió de Cultura

Registre Civil

GENER DE 1985

NAIXEMENTS

Nom	Dia	Domicili	Pares
JOSEP ROBERT AUSENSI I RUIZ	12	Calvari, 16	José Domingo Ausensi García i Celerina Ruiz Martínez
CAROLINA ESCUDERO I VILLALBI	20	Piedad, 54	Alfonso Escudero Parreño i Magdalena Villalbi Sansano
JOAN CALLARISA I ELIES	7	P. Màrtires Tradición, 4-2º	Juan Callarisa Elies i María Piedad Sans Guarch

DEFUNCIONS

Nom	Dia	Domicili	Edat (anys)
LUIS VIDAL I TORTAJADA	8	Mayor, 5 San Juan del Pas	85
ROSA JOAQUINA VALLS I CASTELL	8	Mayor, 40 Valentins	94
TERESA QUEROL I ROCA	14	Jacinto Verdager, 16	70
ENRIQUE FERRE I LLEIXA	19	Encomienda, 1	84
EUGENIO GIL I VALLS	21	Mayor, 26 Valentins	82
JOSE CASTELL I FORCADELL	21	Comerç, 13	88

Muebles ARNAU

Servicio de montaje gratuito
a toda Cataluña
y Región Valenciana

Major, 82 Tel. 72 03 58
Major, 93 Tel. 72 01 75

ULLDECONA

MANUEL MARTORELL

TRANSPORTES

Carrer del Calvari, 48
Teléfono 72 02 52

ULLDECONA

LA PASION DE ULLDECONA

Saludo

Hoy, cuando nuestra vida cotidiana se ve absorbida por los pequeños quehaceres diarios, cuando parece que el tiempo se nos escapa de nuestras manos, que los acontecimientos nos desbordan y que la provisionalidad, la confusión y la vacilación priman en muchos aspectos personales y sobre todo colectivos; la continuidad de una obra, especialmente de tipo artístico o cultural, adquiere una profunda significación de voluntad activa y renovadora.

La obra teatral, una de las máximas expresiones del bagaje artístico de todas las culturas, implica una doble vertiente en el actor que vive el personaje representado. Una inquietud personal como manifestación de sus cualidades y sentimientos individuales, mediante la palabra, la acción o un simple gesto y la faceta comunicativa como aportación a las inquietudes de vivencia colectiva donde los esfuerzos personales se cristalizan en un tronco común, la representación escénica.

El teatro ha aportado innumerables aspectos positivos en todas las civilizaciones antiguas y modernas, pero quizá ha sido poco remarcada su función de enlace como búsqueda de acercamiento y unidad entre los pueblos.

El drama de Cristo, cuyos hechos representamos, aparte del mensaje personal que pueda dejar en nuestro interior, como personas de cultura occidental, puede y debe cumplir con esa finalidad de hermanamiento popular, de conocimiento mutuo y respeto plural, debe servir de equilibrio entre lo personal y lo colectivo.

Actor; que nuevamente las representaciones de esta temporada, adquieran el sentido nuevo e ilusionado que cada año pones en ellas; exterioriza de la forma estética como tú sabes hacerlo, las interioridades que la obra te hace sentir.

Espectador; participa de la representación que te ofrecemos, con esa comunicación real, aunque sea silenciosa, pues el silencio no es aislamiento sino sentido de comunión.

Albert Tedan Cugat
Vicepresidente

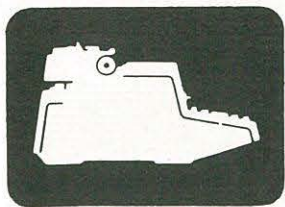
La Passió, en marxa

Tot i que durant tot l'any no es para, La Passió nostra ara arriba ja al seu moment culminant. Mentre tots vosaltres estareu llegint això, la gent de la Passió estarà donant els darrers tocs i retocs a tot el necessari per que aquest miracle teatral arribi a molta gent. A les més de sis mil persones que cada any ens visiten. Una temporada més, la trenta o la trenta una, que ja he perdut el compte, es posarà a rutllar a partir del dia 3 de març i fins al 5 de maig, com sempre exceptuant el diumenge de Pasqua, la Passió s'anirà representant diumenge darrera diumenge. Amb una sola pretensió, la d'oferir un espectacle que a tots ens face reflexionar una mica. I en dir a tots em refereixo a totes les persones, de qualsevol característica o creença. La vida d'aquest home entre els homes que es deia Jesús ens ha de servir com a exemple a tots. Exemple per al nostre comportament, de vegades no molt conforme amb les nostres creences; exemple per entendre als altres en certs moments; exemple, en definitiva, que dona també la gent que fem la passió amb el nostre treball diari i de cada diumenge, amb la nostra dedicació i amb les ganes amb que ho fem.

I per a tots aquells que, tot i sent del poble, tenen la llengua una mica bruta, parlen malament de la nostra passió, jo els diria dues coses: Com a persona que crec sóc prou assenyada, amics, el millor que podeu fer és ajudar a caminar, no a caure. El meu subconscient, però, em diu que els digue... foteu lo camp o us ho explicaré a cop de creu. Perque desgraciadament encara hi ha avui dia gent a la qual les coses solament li entren així.

Estic segur que Jesús, si aixequés la mirada un moment cap a nosaltres, estaria content i satisfet de la nostra tasca. Endavant doncs!!!

Joan Manuel Muñoz

El pantano y su financiación

A la terminación del Pantano es posiblemente llegado el momento de manifestar lo que puede suponer para nuestros comuneros el hacer frente a la financiación y amortización de la obra más importante en el presente siglo hecha por el pueblo de Ulldecona, la cual lleva su nombre, a pesar de propios y extraños:

PANTANO DE ULLDECONA

En consecuencia nuestro Sindicato, y con el fin de orientar a sus comuneros tratará de exponerles la problemática de tal cuestión para que nadie se sienta alarmado y todos puedan ser consecuentes con sus decisiones.

Nuestra obra se comenzó de conformidad a lo dispuesto en la Ley de 7 de Julio de 1911, a tenor de la cual sería construida sobre la base económica de aportar sus beneficiarios, Ull-

decona concretamente, el 15 % de las certificaciones de obra que se fueran extendiendo durante la realización de la misma, y el 40 % una vez terminada aquella durante 25 años, con el incremento del 1,75 % de interés, siendo el restante 45 % aportado por la Administración del Estado en concepto de subvención. Pero recuérdese bien, esta obra se construye para la transformación de zonas de secano en regadío y la Administración muestra su interés en función del incremento de la economía patria.

Nuestros hombres, propietarios regantes adscritos a nuestra Comunidad, haciendo toda clase de esfuerzos habidos y por haber, recurriendo a toda clase de créditos, venciendo dificultades personales y materiales y otros mil sinsabores cumplie-

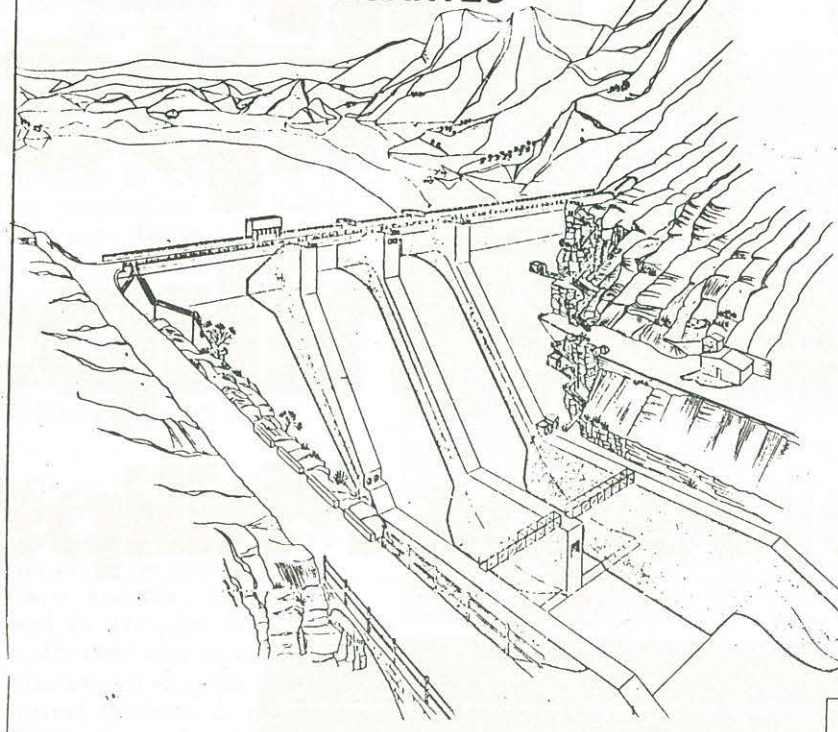
ron sus compromisos. Mas viendo los agobios que la aportación del 15 % entrañaba para los regantes iniciales, dado el desfase económico del presupuesto que en principio se fijó, gestionaron y lograron cambiar el primitivo sistema de financiación. Para ello la Administración del Estado, tomando en consideración los acuerdos adoptados por nuestra Asamblea General reunida en sesiones Extraordinarias que tuvieron lugar los días 19 de Noviembre de 1967 y 7 de Enero de 1968, dispuso mediante la O.M. de 29 de Febrero del expresado año 1968 instaurar un nuevo sistema, en virtud de la cual aquella aportación inicial del 15 % que tan costosa resultaba, quedaba sustituida por unas Tarifas (en las que se integraba el 15 % de principio más el 40 % posterior) que serían pagadas a la terminación de las obras y por zonas distintas a medida que estas pudieran irrigarse (Caso de Foyes, Mangraners, Bacallás y Milianes).

Las dichas Tarifas son de dos tipos:

a) **Gastos de conservación y explotación.** — En 1968 se fijan éstas en 300' - pts. Ha. y año, aplicables a toda la zona de riegos (Vieja y Nueva). Sobre la base de dicha Tarifa Comunidad ha venido pagando puntualmente la cantidad de 142.500' - pts. desde el expresado año de 1968, correspondiente a la Zona Vieja.

b) **Gastos de amortización.** — Se fijó la cantidad inicial de 3.017' - pts. Ha. y año y sería aplicable a todas las zonas de

COMUNIDAD DE REGANTES

VISTA DE CONJUNTO

riego futuro, a medida que pudieran irrigarse como se ha dicho líneas arriba. Más las 300' - pts. de «Conservación y explotación» ya referidas.

Resumiendo, la Zona Vieja debía aportar 300' - pts. Ha. y año y las Zonas Nuevas 3.017' + 300 = 3.317' - pts. en total.

Este importe inicial de 3.017' - pts. por amortización de obras será actualizado a la terminación del Plan General, según la O.M. referida.

Bajo este nuevo enfoque la Administración se hizo cargo de la ejecución de todas las obras, incluso absorbió la amortización de las del 1er. Sector de Revestimiento de Regueros (Desde el Riu a la Nell de Frares — 50 Km. revestidos) y bajo este sistema se ha continuado la realización del Plan llevándose a cabo:

1º. — Tramos del Canal Sant Pere — Barri Castell en primer lugar y posteriormente Barri Castell — Molí Nou (22 Km. en total).

2º. — Obras del 1er. Sector de Ampliación (Mangraners —

Bacallás — Milianes) (36 Km. de nuevos regueros).

3º. — Terminación de la obra Pantano.

El 2º Sector de Revestimiento de Regueros (72 Km. incluida la Zona de Foyes) quedó desglosado del Plan a petición de la propia Comunidad, la cual como adjudicataria de la obra en virtud del derecho de tanteo, la subcontrató a «Construcciones Batalla», quien la llevó a cabo a satisfacción y dentro del plazo reglamentario. Esta obra debía amortizarse en veinte anualidades, de las cuales Comunidad tiene ya diez de satisfechas.

La Orden Ministerial de 29 de Febrero de 1968, que en su día fue muy celebrada por todos nuestros asociados, entraña obligaciones y derechos por ambas partes.

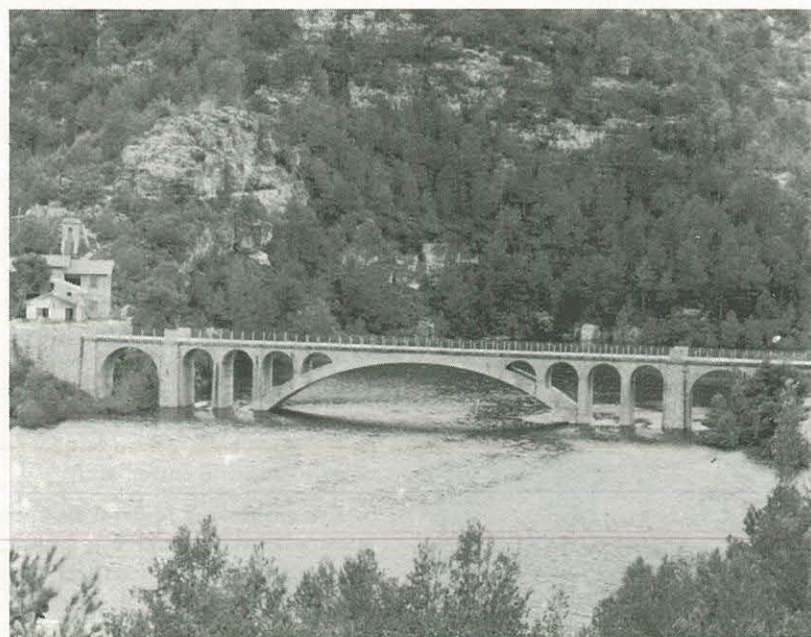
El Estado ha ido cumpliendo sus compromisos de obra y en consecuencia se han establecido ya dos amplias zonas de regadío, la Zona de Foyes de 225 Ha. de superficie y la del 1er. Sector de 850 Ha.

Por otro lado y en contrapartida, en el pasado año de 1984 la Administración ha interesado el pago de aquellas Tarifas de riego anteriormente referidas y relacionadas con las expresadas Zonas.

Y ahora viene la pregunta clave: ¿Nuestros convecinos van actualizando su postura poniendo en riego las parcelas que ubicadas en los Sectores referidos pueden ya irrigarse?

Son bastantes las parcelas que tenemos dentro de la Zona de Foyes que todavía no se han puesto en riego y algunas ni se han inscrito. Otro tanto podríamos decir del 1er. Sector de Ampliación, pero en menor proporción, y esto puede representar una extorsión momentánea para Comunidad, pero cuidado, que esta situación puede ser ilusoria, ya que si transcurrido un tiempo prudencial no se inscriben, pierden el tren inexorablemente y habrán de conformarse con los ancestrales cultivos de secano.

La obra de Pantano es una realidad tangible, llevada a

TV Philips

Video Philips

Videojuegos Philips

ADQUIERALO EN
MONTSIA RADIO

Ulldecona

PHILIPS

cabo por un grupo de ulldeconenses inasequibles al desaliento, valga la frase, y por otros que, con su sistemática y pertinaz oposición, estimularon a los primeros. Puede que en ciertas épocas si se hubiera abandonado la obra, como algunos pretendían, se habría perdido para Ulldecona y para todos los que la deseábamos, pero actualmente es un hecho tan apetecible que salen novios por todas partes y al precio con que se ofrece se la disputarían todos los pueblos limítrofes.

Y no es de extrañar, pues mientras en el año 1984 la conversión de 1 Ha. (= 4,5 jornales) de tierra de secano a regadío en nuestra Comunidad costaba 13.500' - pts. en los pozos de las poblaciones colindantes a la nuestra se venía cobrando, como mínimo, a más de 200.000' - pts. por la misma unidad. Y si no pregunten por ahí y podrán saber a cómo se paga el agua para riego.

Que nadie nos diga que nuestras tierras y nuestro clima son los peores de España porque habría para reirse y sería desmentido rotundamente por todos los terratenientes de los pueblos colindantes que en número cada vez mayor se integran en nuestra Comunidad.

No queremos que nadie se engañe, es una mejora que hay que pagar, pero de esto a los vaticinios que algunos auguran va un abismo y queda desvirtuado de manera patente, como se ha dicho, por este 10 % de comuneros foráneos que poseen más de un 30 %, a grandes rasgos, de las tierras que se integran en nuestra Comunidad, radicados en Alcanar, Amposta, Benicarló, Freginals, Godall, La Galera, San Carlos, Santa Bárbara, San Rafael, Vinaroz, etc. etc. que haciendo caso omiso a tanto catastrofismo han adquirido tierras en nuestras nuevas zonas. Y esto lo saben muchos de nuestros conciudadanos que, reacios a la inscripción y transforma-

ción en regadío, han argumentado este concepto sin haber pagado un céntimo, para cobrar sustanciosas plusvalías de las tierras que han vendido.

También se ha dicho: «Si se hubiera realizado el tramo de Canal Molí Nou — Ventalles se hubiera transformado mucha más tierra».

Pues bien, el Proyecto en cuestión se halla en marcha y posiblemente dentro del corriente año se pueda subastar e iniciar la obra para abastecer las 352 Ha. que comprende, o sean unas 4.750 barcillas. Dicen los entendidos que es la mejor y más cálida de todas las partidas. ¡Ojalá! que el entusiasmo para su transformación supere al que anima a la mayor parte de los propietarios del 1er. Sector.

Por consiguiente, que nadie se asuste, que si nosotros no queremos el agua porque es cara y costosa la transformación y nos podemos arruinar, la Administración tiene soluciones a su alcance: Primero atenderá todas nuestras razonadas demandas a tenor del compromiso suscrito, pero no permitirá que el agua quede allí almacenada para aquellos propietarios que sigan queriendo deshojar la margarita: La quiero, no la quiero, etc. La cederá a futuros

peticionarios y sacará el rendimiento que proceda.

Lo que no podemos esperar es que un Estado invierta millones y millones de pesetas en una obra hidráulica para transformar una zona de secano en regadío y luego estos regadíos no se produzcan por apatía, desidia o lo que fuere.

Pues debemos recordar que en la propia O.M., tantas veces referida, también hay un apartado que previene dicha circunstancia... «cuando por renuncia expresa de los propietarios o por otras causas... y la superficie puesta en riego efectivo dentro de las zonas definidas no alcanzase el 95 % de la superficie total... Podrá acordarse por el Ministerio de Obras Públicas la extensión de la mejora a otras tierras no incluidas en las zonas regables definidas... previa fijación de la Tarifa correspondiente»...

La transformación no es obligatoria sino potestativa, pero cuidado que esta ocasión no pasará más que una vez, ya que distribuida la reserva de aguas del Embalse a las tierras que pueda abastecer, las demás quedarán excluidas de la obra Pantano.

Ulldecona, Febrero de 1985

Reportatge: De la visita al nostre terme del Molt Honorable President de la Generalitat

per Joan Manel Muñoz

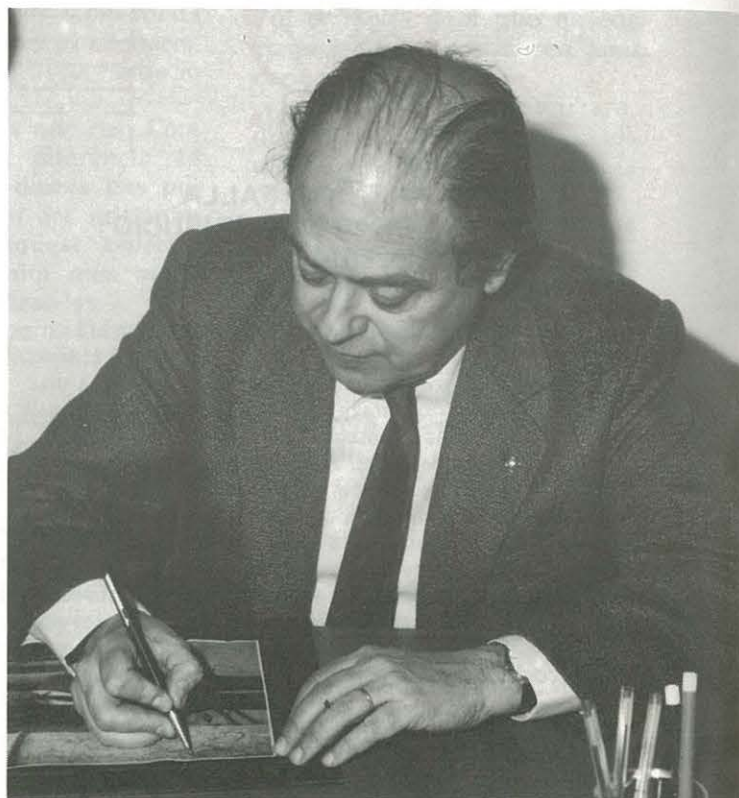
Afortunadament, allò que va escriure un professional del periodisme de les nostres comarques en el sentit de què nosaltres estem entre Catalunya i la Comunitat Valenciana no ha estat mai cert. I la prova la varem tenir el passat disabte dia 9, a la una de la tarda, quan un helicòpter de la Generalitat de Catalunya, de casa nostra, aterrà en l'humit camp de futbol portant en el seu interior a una de les joies polítiques més importants en aquest moment al Principat: l'Honorable President de la Generalitat Jordi Pujol i Solel.

Sí. El President va realitzar una visita al nostre terme per tal de presidir i procedir a la inauguració de les instal·lacions de la SAT-Valentins. Aquestes consisteixen en un pou i un gran embassament que permetrà el reg de les terres del voltant.

Cronològicament parlant, el president Pujol es va dirigir en primer lloc a l'ajuntament, on fou rebut per les autoritats locals, tret de l'alcalde que l'havia anat a rebre a l'helicòpter, i també per tot un seguit de personatges del món polític que constituïren la comitiva del President. Entre d'altres, eren presents el Conseller d'Agricultura, Miró i Ardevol; el delegat de governació a Tarragona, Josep Maldonado; el sots-president de la Diputació Ramon Aleu, i tot un seguit de diputats, parlamentaris i altres. Acompanyava també de manera discreta al President la seva filla Marta, però per a ella dediquem un apartat especial.

L'estada a l'ajuntament d'Ulldecona

Segur quasibé n'estic que Jordi Pujol no va observar el detall que presideix la façana de l'edifici, allò de... "CASA DE LA VILA", però no se li pot tirar en cara ja que va arribar amb el seu cotxe oficial, que l'havia anat a rebre al camp d'esports, i amb una velocitat impressionant en-

trà als claustres on l'esperava tota la fauna política esmentada a més d'algun que altre periodista.

A la Sala de Sessions va tenir lloc l'acte protocolari de salutació per part del nostre alcalde, Jaume Antich, i l'obsequi a Pujol d'una placa commemorativa i un llibre de la història d'Ulldecona. En el seu parlament Antich destacà la importància que per a Ulldecona i Els Valentins tenia la visita de l'Honorable. Es van esmentar i

agrair les coses fetes a Ulldecona per l'Ens autonòmic i una en la qual les coses no anaven tan bé: el pas del nostre col·legi de BUP i COU a Institut i el projecte de centre de salut a Ulldecona respectivament. Cal apuntar que la Generalitat està a punt de posar en marxa materialment el seu polèmic mapa sanitari i seria molt interessant que el nostre projecte entrés a formar-ne part.

El President, seguint en la seva línia habitual de no caure mai a cap parany (la qual cosa l'ha portat a ser un gran president) no es va voler comprometre a res, solament a preocupar-se'n.

El president Pujol va esmentar també el tema del Canal Xerta-Riu Sénia, fent al·lusió a la futura culminació del procés de traspàs, la qual cosa ajudaria a la seva posada en marxa.

La inauguració del pou

Després de traslladar-se a les instal·lacions del pou, on els Valentins en peça esperaven la visita de Pujol, aquest procedí a tallar la cinta protocol·lària, amb unes tisores que li lliurà la pubilla del barri. Un cop dins es va descobrir una placa en record de l'acte i es varen visitar les instal·lacions de la SAT.

També varen tenir lloc dos parlaments, el primer, a càrrec del president de la SAT-Valentins i el segon del President. El primer esmentat el reproduïm en un altre apartat de la revista. Pel que fa a les paraules del President Pujol, aquest es referí a l'important exemple que per a tota Catalunya suposa l'haver aconseguit aquella fita tan important per als pagesos masovers, la finalització de les obres que donaran i multiplicaran la riquesa ja abundant de les terres valentineres. Va remarcar molt també l'important d'aprofitar qualsevol gota d'aigua, de manera que el pantà d'Ulldecona més aquest pou serien, com digué també Alexandre Serra (president de la Comunitat de Regants) un complement més que motiu de competència. A això, va dir el President Pujol, seria molt bonic poder afegir aviat el canal Xerta-Riu Sénia.

L'hora del dinar

Un dels aspectes habituals en les visites de gent important són els dinars, de treball, que tenen lloc després dels actes protocolaris.

És el moment de menjar poc, tot i que el menjar servit, tant a EL CAZADOR com al de MA-RISOL, estava tan bo com és habitual, "chapeau" que diuen els francesos. I és el moment de menjar poc perquè es parla molt. S'expliquen totes aquelles coses que no es poden dir en públic davant d'un micròfon, es fan promeses, es passen comptes... Allí fou quan el president demostrà conèixer molt bé el terreny que xafava. Es va permetre orientar-se geogràficament amb tota perfecció, parlar de coses de la zona com si les hagués viscut tota la vida, en fi, que aquesta era la seva obligació. El dinar acabà ben cordialment amb aplaudiments i felicitacions mutues. Després, ja se sap, cadascú a casa seva i dilluns cap a la feina. Ulldecona, porta de Catalunya, la del davant o del darrera, tornava a la normalitat.

Mirant les coses des d'una mica lluny

Els informadors

Aquí cadascú va fer riure a la seva manera. Els de TVE-Catalunya arribaren a cobrir la informació a les 5 de la tarda, quan tot era acabat. Encara no havien dinat i havien estat tot el matí treballant a Tarragona. Coses de l'ofici i de televisió. Els de TV3 filmaren el viatge del president Pujol des de la seva estada a l'ajuntament, però la veritat, poc els va aprofitar. El corresponsal de l'agència EFE demanà a Pujol informació sobre la construcció d'una nova edificació de la Guàrdia Civil. El pobre, o no sabia que això no és competència de la Generalitat o es va confondre amb el projecte del nou parc de bombers, aquests sí de la Generalitat.

Radiocadena a Ulldecona va oferir un petit reportatge dilluns, quan ja els diaris i la televisió havien fet els seus. I és que al nostre poble no fem altra cosa que escoltar la ràdio, i així s'entén que conservés la cosa la

seva actualitat. Això passava al migdia, mentre que Radiocadena Tortosa oferia el mateix mini-reportatge a les 9 del matí del mateix dilluns. I és que sempre anem al revés del món. Ah! Per a més INRI, ara aquest reportatge a la nostra revista, salvat com a document per als quatre del poble i de fora que mostren una mica d'interès per la feina d'uns afeccionats que ho fan i ho fem el millor que ens deixen. Unics aprovats en la carrera informativa l'AVUI i el DIARI de Tarragona.

La visita del President Pujol fou tot un èxit per als Valentins, un èxit per a les autoritats locals i...

"Una cosa que diuen que va passar ahir" per a algun convergent. I coses de falduts i masovers!!

Joan Manuel Muñoz

«L'ESPLAI»

Obra Social

VELLESA

Notes

El passat dia 17 de gener, va tenir lloc a l'ESPLAI d'Ulldecona, l'Assemblea General Ordinària, que preceptuen els nostres Estatus.

El President va donar compte de la marxa de l'Entitat i dels projectes per l'any 1985. A continuació el Tresorer va exposar els ingressos obtinguts durant l'any, les despeses i el saldo positiu que tenim; afegí que hi ha un llibre de Caixa, diligenciat pel Jutjat, que junt als comprovants de totes les operacions, estan a Secretaria a disposició dels socis i que la Junta Directiva treballava amb entusiasme en bé de l'Entitat, i cap dels seus membres percebeix un cèntim per cap concepte.

Seguidament es passa a l'elecció del membre vacant a la Junta essent elegit el Sr. Felipe Delgado Juarrero.

Un dels temes més importants fou el posar en coneixement dels socis, la formació de la «U.D.A.G.G.», és a dir, de la «Unió d'Associacions de Gent Gran», fent història del seu neixement, funcionament, objectius i cost econòmic, a fi de que l'Assemblea, amb aquestes dades, estudiï i decideixi si ens convé o no ingressar a dita Entitat.

Com tots sabem, la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, dedica la major part dels seus beneficis a l'Obra Social, institució que té nombroses facetes, totes dedicades al benestar de la Societat. Entre elles citarem les més conegudes per nosaltres, que són la creació i sosteniment de nombroses Biblioteques, els Homenatges a la Vellesa, «LA CAIXA» a les Escoles, que durant el curs escolar, desenvolupa una sèrie d'activitats for-

matives i per últim i des de fa uns anys, ha anat construint al llarg de Catalunya uns edificis com el nostre Esplai, lliurant-los als vells de la població, per a que allí es puguin reunir, parlar de les seves coses, jugar al que els plagui, tot en un ambient confortable, ple d'harmonia i amistat.

Per administrar i conservar aquests edificis, es crea una Associació, oberta a tots els vells, amb plena autonomia de LA CAIXA, l'únic que aquesta fa es donar-nos una subvenció anyal, que ara és de 350.000 ptes. i pagar-nos la llum i el gasoil de la calefacció. Fins ara dites Associacions tenien una vida aïllada, s'ha vist la necessitat d'unir-nos, formant una gran família, amb altres Associacions de la resta de l'Estat i d'Europa, per així defensar millor els nostres interessos econòmics i gaudir junts de les avantatges d'intercanvis culturals, d'excursions, etc. D'aquesta manera s'ha format la UDAGG, regida per una Junta, elegida democràticament i formada per dos representants dels Esplais de cada província i dos de Barcelona-ciutat. Aquesta Junta acabada de néixer, ja fa molta feina, integrant-se a la FIAPA, Federation Internationale des Associations de Personnes Agees, amb

seu a París i ha pres part activa en el IV Congrés de la FIAPA, celebrat fa uns dies a Mallorca, aportant idees d'interès internacional com:

a) Que la jubilació per a tots els treballadors manuals, sigui als 60 anys.

b) Que les pensions estiguin lliures de tot impost.

c) Que l'entrada als museus sigui de franc per als jubilats a tots els països europeus.

d) Que s'estableixi un intercanvi internacional, com es fa entre estudiants, deixant-se la casa, durant uns dies de vacances.

e) Que la pensió mínima sigui la del salari mínim interprofessional.

f) Que s'estableixi un intercanvi de casa entre els vells de diversos països a fi de passar uns dies a l'estranger, semblant al que fan els estudiants.

I altres idees de caire nacional, que no citem per no fer-nos pesats.

Com veieu, els vells de l'Europa, lluitem units, en defensa del nostre benestar, per aconseguir un ben merescut descans, lliure de preocupacions econòmiques.

L'Assemblea de l'ESPLAI en vista de l'explicat, acorda per aclamació, inscriure's a la UDAGG. El cost per l'Esplai d'Ulldecona serà de 1.000 ptes. mensuals, ja que el local d'oficines, empleats i altres despeses són a càrrec de «LA CAIXA».

El nostre català

per Manolita Nadal

Encetem un nou apartat de la nostra revista. Un apartat que intentarà tenir una sortida constant.

En un principi havia pensat en el títol: Lliçons de català. Evidentment és una cosa utòpica si tenim en compte que la Revista surt mensualment, i és impossible aprendre el nostre idioma llegint un foli una vegada cada trenta dies. A més això de "Lliçons" sempre implica una sobrecàrrega negativa que impideix posar estima en allò que es fa. I el nostre català, com tot, no es pot aprendre ni ens pot interessar si primer no l'estimem. D'altra banda, no us vull convèncer de res del món, és a dir, no us vull convèncer que llegint aquest apartat, dominareu la llengua. És una cosa gairebé impossible.

Però allò que sí que m'he plantejat són dos objectius: 1) tenir consciència plena que el dialecte que nosaltres parlem és tan vàlid com qualsevol altre. El faldut és català. Ni millor, ni pitjor, ni rus. És CATALÀ. 2) Que aquelles persones que encara no s'hagin decidit a escriure'l per temor a fer faltes, que es llancin ja d'una vegada. Perquè

una persona s'expressa millor si ho fa amb el seu idioma i a qualsevol nivell. Les faltes ortogràfiques s'aprenen a corregir-les a poc a poc. I no podem esperar a dominar del tot el català per a escriure'l. Les coses no sorgeixen de manera gratuïta. No ens aixecarem un dia de bon matí i direm:

"Au, mira, avui ja podem escriure en català perquè no fem faltes. Ahir encara posàvem "cavall" en bé alta i per això no podíem escriure en la nostra llengua".

En síntesi, hem de tenir clar que tenim una manera de parlar especial i acceptable que hem de conservar per molts d'anys, per sempre. Sí, ja sé que diem molts de castellanismes, però també en diuen a Riudoms i a les Ventalles; també diuen gal·licismes a Sevilla i anglicismes a França. Sí, també sé que això no ens excusa. Però el fet de dir castellanismes tampoc ens excusa de no escriure en català. En definitiva, això és com tenir des de naixement una taula. Que la podem pintar, retocar, arreglar, polir, abrillantar, però a poc a poc. La realitat és que es tracta de la nostra taula i té una finalitat indiscutible que s'ha d'acomplir.

Això establert, tan sols ens queda no perdre l'interès, l'estima.

Tornant al NOSTRE CATALÀ, mensualment parlarem d'aspectes diversos referents a l'idioma i a la història de la llengua:

- Dialectologia.
- Sociolingüística.
- Fonètica.
- Ortografia.
- Curiositats.
- Vocabulari.
- Traducció.
- Frases Fetes.
- Dictats. etc.

I res més, intentarem entre tots polir la nostra llengua d'una manera lenta però gradual. Sense parar, a partir d'aquest precís moment. Ara. Endavant!

Manolita Nadal

Ens inventem una història

Sí, efectivament, ens inventem una història, o un conte, o una novel·la, o allò que vosaltres vulgueu. Som els de primer del curset de català per a adults. Un dia vam pensar que resultaria divertit d'inventar-nos alguna cosa i així ho vam fer. Es tracta d'un assumpte que elaborem entre tots, però, això sí, d'una manera anònima. Tenim una llibreta comuna i cadascú, dia a dia, escriu el seu trosset. Ningú no sap qui ha escrit el bocí d'abans, ni qui escriurà el de després. És la incògnita, la fantasia. D'aquesta manera llegim, escrivim i... exercitem la nostra creació. Potser de moment no serem famosos, de moment tampoc ens hem plantejat la fama. Bé, bro-

mes de banda, pensem que la nostra història pot resultar interessant pel fet que és una mostra del nostre aprenentatge i en definitiva enriqueix una mica més la nostra llengua.

Ja ho veureu, hem inventat un argument, uns personatges i uns esdeveniments entre tots nosaltres. Esperem que us agradarà, per això cada vegada més en publicarem un paràgraf a la Revista Ulldecona. És a dir, serà un apartat d'aquells de... CONTINUARÀ. Al·lucinant!

Tenim un problema: Encara no hem cercat el títol de la història i tampoc sabem la fi. Però com que estarà barrejada la imaginació de

molta gent i no sabem en definitiva allò que s'esdevindrà, de moment ho titolarem: "Què passarà?". Per a tots vosaltres:

QUE PASSARÀ?

Quan l'Aleix va arribar, tot va ser diferent. No es podia fer d'altra cosa que observar-lo. Realment era especial i tota la gent n'estava assabentada.

- Bon dia! - digué.

- Benvingut! - contestà tot-hom.

Aleshores l'Aleix saludà individualment algun dels presents, i després es dirigí al lloc més privilegiat de la tribuna, on fou saludat pel di-

rector del centre. Aquest, tot seguit, es va posar a dir el programa i una petita biografia de l'Aleix. Ell, mentrestant, recordava com havia estat possible que es trobés allí...

"Tot començà fa pocs mesos quan estava fent uns estudis microscòpics al seu laboratori. I després de moltes proves i molt de lluitar, va aconseguir aïllar els microorganismes productors d'aquella terrible malaltia que esporugüia tot el món, fins i tot a ell mateix. Aquest esdeveniment obria les portes a l'esperança de vida de moltes persones afectades d'aquest mal. De llavors ençà, la vida de l'Aleix també havia canviat molt. Sí, havia canviat molt. Ell, en un principi, era una persona que tenia molts d'amics, i pels gels que va despertar el seu descobriment, es va quedar sol.

Els seus hàbits de vida són cons-

tants. Doncs bé, s'aixeca a les sis del matí i fins i tot menja al laboratori. No s'està de punyetes i solament rumia per la feina; embegut totalment. Amb els seus col·laboradors busca la millor manera d'evitar incompatibilitats en el líquid per a lluitar contra "aquest mal".

Ha passat per molts de problemes fins que s'ha obtingut l'èxit total. Però ara ja ha arribat l'hora de fer la prova final i esperem que el resultat sigui el que tots desitgen; solament falta l'aprovació del congrés..."

El director parlava i parlava. Enfonsat en els seus pensaments, l'Aleix va tornar a la realitat quan li tocava el torn de parlar.

No ho volia fer molt llarg. Faria un resum amb els detalls més im-

portants. Era pràctic i li havien empietat sempre els que parlaven sense més ni més.

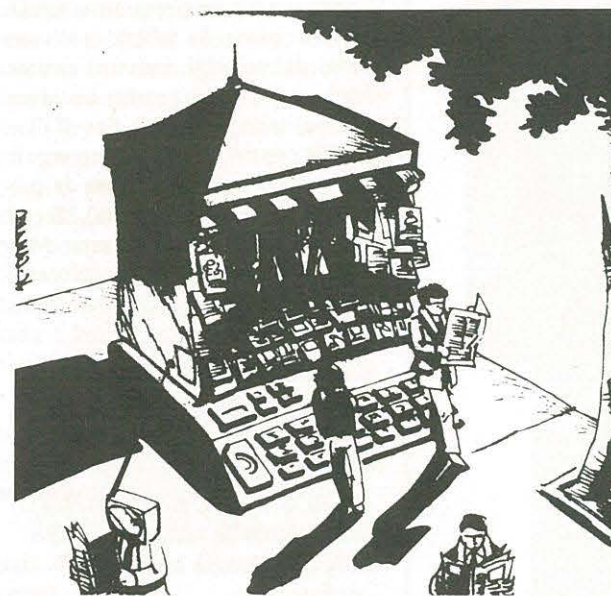
I després d'explicar els últims resultats dels experiments va donar per acabada la seva intervenció.

Tenia pressa per tornar al planeta ATONIS on estava el seu laboratori de categoria II. Si el congrés consistia en fer la prova i els resultats eren positius, passarien ell i els seus col·laboradors al planeta GROMNIS, on eren els laboratoris de categoria I.

Aquella nit es va gitar d'hora. Al dia següent arribaria en Malaquies (el millor col·laborador i gran amic) amb la nau, i per fi tornaria a ATONIS.

(Continuarà)

Alumnes de 1er. Català d'Adults

ULLDECONA

La Revista Mensual
d'Informació Local
del teu Poble

eurochrom
LABORATORIO FOTOGRAFICO

Avda. Ramón Salomón. 19
Teléfono 720363 · Apartado 7

ULLDECONA

L'Òmnium Cultural

Ja ha passat Carnestoltes! Fins l'any que ve! I l'any vinent ens tornarem a posar una nova disfressa i riurem un altre cop.

Els nostres xiquets s'ho van passar molt bé en la seva Festa. Ells mateixos ens ho han dit. Cercavila, jocs, caramels, xiulets... ALEGRIA. El Carnestoltes infantil va estar organitzat per l'Òmnium Cultural i el Centre Excursionista. I va resultar tot un èxit. S'haurà de repetir.

L'Òmnium Cultural, aprofitant aquest escrit, vol informar que s'estan preparant més activitats de cara a les properes JORNADES DE CULTURA CATALANA.

Segurament es portaran a terme al mes de març. Ja sabeu, com vam dir des del principi, som una entitat oberta a tothom i a totes les idees que ens vulgueu donar. Les JORNADES consistiran en tot un seguit d'actes destinats a tot tipus de públic (grans, mitjans i petits). Seran coses variades i interessants. Més avant, ja us donarem més informació sobre l'assumpte. Esperem sempre la vostra col·laboració.

LA JUNTA DIRECTIVA

Poemes de Cati Brusca

*El meu carrer, a la nit
és fosc,
els estels brillen
a la fosca.
Els grills canten,
els gats miolen
¡De sobte!
el rellotge del campanar
toca les hores.
... Després... EL SILENCI...*

*Lluna que brilles
a l'immens cel.
Qui pugués ser estel
per acompanyar-te?
Qui pugués ser cel
per estimar-te?
Qui pugués ser mar
per abraçar-te?*

Centre Cultural i Recreatiu

LA JUNTA DIRECTIVA INFORMA:

El passat 18 de gener i al local social es celebrà la Junta General Ordinària del Centre Cultural i Recreatiu.

S'obrí la sessió amb la lectura i aprovació de l'acta anterior.

Després els representants de cadascuna de les Seccions, van informar de les activitats realitzades durant l'any.

A continuació la tesorera, va informar de l'estat de comptes, havent tingut uns ingressos d'1.039.966 pessetes i unes despeses d'1.020.538 pessetes. També se'ns va informar de que hem rebut tres subvencions de l'Excma. Diputació Provincial; per ajut a la premsa comarcal (Butlletí del C.C.R.), 30.000 ptes. per a les festes literàries, 35.000 pts. i per les activitats que portem a terme com a grup de teatre d'afeccionats, 38.000 ptes. La primera quantitat ja està ingressada i les altres dues les faran efectives aquest mes de gener.

Seguidament es va presentar el pressupost per a l'any 1985 per un import d'1.031.795 pts. aprovant-se per unanimitat.

Es va procedir a la renovació de part de la Junta Directiva, havent cessat:

Joan Miquel Subirats i Castell
Manel Vidal i Marcoval
Eduard Saúch i Querol
Dolors Saúch i Querol
Pietat Guarch i Roig
Pietat Campos i Fonollosa

i entrant a formar part de la Junta Directiva:

Joan Josep Roca i Labernia
Jesús Minguet Itarte
Víctor Vidal i Agustín
Juani Minguet Itarte

La Junta Directiva restà de la següent forma:

President: Gabriel Roig i Querol.
Sots-President: Joan J. Roca i Labernia.

Secretària: Isabel Sorlí Torres.
Sots-Secretari: Ricard Pasalamar i Pomada.

Tresorer: Jesús Minguet Itarte.
Vocals Secció Teatre: Jaume Coll i Arnau, Joan Vidal i Mariné, Víctor Vidal i Agustín, Josefa Forcadell i Queral, Tere Reverté i Canalda.

Vocals Secció Costums i Tradicions: Juani Minguet Itarte, Ramón Ferré i Bel, Mª José Gavalda i Forcadell.

Vocal Secció Muntanya: Fernando J. Guarch i Bordes.

Vocal Secció Biblioteca: Elvira Labernia i Callarisa.

Records d'ahir de la Vila

Diada de l'Ermida. Any 1929. Foto: propietat de Julio Solé

Las Minorías... Conciencia de las Mayorías, compañero Javi

JAVIER GAUXACHS

*"Las Noticias
de mañana..."*
(Si Dios no lo remedia, claro)

CUADERNO DE CHISTES Y CHISMES

Defender o tratar de comprender a las minorías siempre ha significado para mí una preocupación emocional y llena de vacilaciones. Cuando las minorías luchan para ser escuchadas siento profunda admiración por ellas. Con razón o sin razón todo el mundo debe ser oído; después cada cual —como es lógico— debe tomar sus conclusiones.

De antemano siempre hay que agradecer que las perso-

nas se manifiesten. En las obras de Dante siempre se advierte un interés profundo y penetrante por las cualidades humanas del hombre, por el «humanismo», con sus virtudes, genio y sensibilidad. Quizá amigo Javi, seguro que hubieras vivido a tus anchas de haber sido un Petrarca gran poeta del humanismo italiano que tuvo la satisfacción de ver reconocido su propio valer y se convirtió en el maestro más popular y famoso de toda una generación. ¡Ah! él también como tú componía y editaba de su propio peculio.

Por lo tanto amigo Javi, sigue en tu línea, exterioriza tus sentimientos a través de la poesía y aunque en tu «casa» como dices tú te ignoramos un poco, piensa que el problema es de los demás, nunca tuyo.

Viene esto a cuento, compañero, porque entiendo tus razones y la sensibilidad que caracteriza todos los planteamientos que realizas en lo concerniente a esta revista y sobre todo cuanto se relaciona con tu gran pasión: la poesía.

Otros nos divertimos escri-

biendo, jugando al tenis, al fútbol, etc. Tú con la poesía. El otro día nos cuestionabas si la poesía era cultura. Todos o casi todos consideramos que escribir poesía es cultura. En los planteamientos estábamos todos de acuerdo. No en las formas, porque considero que hay que repetir la opinión de los demás. Tu verdad, mi verdad, no es a veces la gran verdad ¿estás de acuerdo?

JAVIER GAUXACHS

Juan Barrendero
(Caminos del pensamiento)

CUADERNO DE POESIA

También estarás de acuerdo que dialogando se entiende la gente y debes estar satisfecho —creo yo— porque al contrastar pareceres las aguas, un poco revoltosas, pero no tormentosas, volvieron a sus cauces. Tu problema no es ni debe ser —opino— político.

Mira Javi, hay un ejemplo que te animará: El mejor diagnóstico de los males de la derecha y su difícil matrimonio con Fraga, creo que lo ha hecho Santiago Carrillo: «Ni contigo ni sin ti tienen mis males remedio; contigo porque me matas, y sin ti, porque me muerro».

Creo sinceramente que los tiros no van por ahí.

Literatura Castellana Oblicuo

Paranoicos hijos de la sombra

AVES

AVES

que vuelan.

Amor siniestro y magnético

que se pierde

A lo lejos, llenos de fango morimos

Como obras sin simiente/ Alcohólicos nocturnos

Y se pierden nuestros

pasos

En un hastío feroz e inhumano

Que se filtra en un nuevo suicidio

o en una historia que aparece

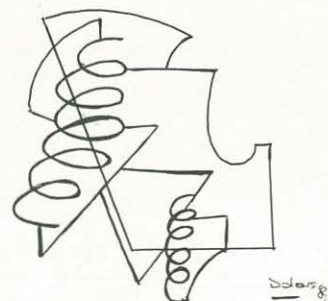
en una colección de libros

AVES Y HASTIO

OBLICUO dolor desesperado

OBLICUAS manos: TODO OBLICUO

Dolors Sanjuan

Dimensión en -os

Amaneceres espectrales, ruidos

SORDOS

Situaciones verticales, caminos

CORTOS

Sensaciones espirales, asuntos

HONDOS

Simbolismo estructural de sonidos

iguales, vacíos y

TONTOS

Dolors Sanjuan

Clar i breu

Per Xavi Gauxachs

Estimats lectors: En primer lloc dono les gràcies a les persones que s'ocupen i preocupen dels treballs que jo de tant en tant vaig publicant, i a la vegada, també el meu agraïment a les Revistes i Diaris, que aquest mes passat han tingut l'atenció de dedicar-me unes ratlles amb motiu de l'edició dels meus dos últims Quaderns "JUAN BARRENDERO" i "LAS NOTICIAS DE MAÑANA... SI DIOS NO LO REMEDIA, CLARO". Almenys són set els llocs on s'ha escrit de Xavi Gauxachs —Ulldecona Montsià. Dos a Amposta: "Migjorn", i la "Revista Amposta". MOLTES GRÀCIES, AMICS AMPOSTINS.

L'altra cara de la cosa, és que m'ha comentat bastanta gent el fet de que a la REVISTA ULLDECONA, ningú "ha dit res", i de que tampoc ha aparegut l'espai CLAR I BREU. Pregunta aquesta que jo no puc contestar, en tot cas, és a altres senyors que caldria fer aquesta pregunta...

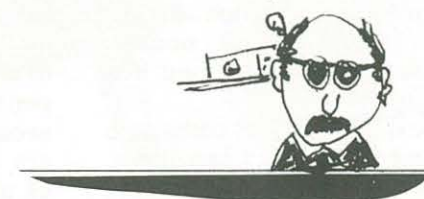
Una altra qüestió, que vull comentar, és referent "A LA CREACION DE UN MONUMENTO MUNICIPAL DEDICADO A LOS "PAYESES DE ULLDECONA", i és que el Sr. LLUC MUÑOZ, em va "demanar" que fes uns versets per a l'esmentat Monument, cosa que amb molt de gust he fet, però quina seria la meua sorpresa, quan m'assabento de que "... ya tiene título: "ULLDECONA ALS SEUS PAGESOS 1985".

Bé, així les coses, i ja que jo ja tinc el "verset" fet, si us sembla bé a tothom el dedico "als Pagesos de tot arreu".

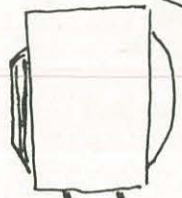
El verset diu així:

ALS PAGESOS DE TOT ARREU:
QUATRE VERSETS PER A CANTAR
LA FAENA DEL BON PAGÈS
SEMBRAR-PLANTAR-TREBALLAR
LO QUE'L MÓN MENJARÀ DESPRÉS.

EN RUEDA DE PRENSA
ES MUY FÁCILL...
PILLARSE LOS DEDOS,
CLARO, DITO CON LA
LENGUA

MAÑANA LA CULTURA
ABRIRÁ SUS BRAZOS
TAMBIÉN A LA POESIA
DEL POETA JUAN CLARO

SIGLO XX
DESPUES DE CRISTO,
CLARO

Carles Jordà i Escrivà: La música ho és tot

Una persona com Carles Jordà Escrivà feia falta a la Banda d'Ulldecona. La seva joventut (té 21 anys) i la seva vitalitat han sabut reviscolar l'entusiasme dels nostres músics.

Carles Jordà és d'un poble que es diu l'Albalat de la Ribera (València). Es tracta d'un poble molt petit, més petit que Ulldecona, on hi ha molta afeció a la música. I a ell, aquesta afeció li ha deixat petjada:

• **M'encanta.** Diu amb un somriure.

El dia que vaig veure a Carles per primera vegada em va donar la impressió que el coneixia de tota la vida. Eixerit, pla, senzill. T'apega tranquil·litat i de seguida se li nota que allò que més estima és la MÚSICA. En majúscules, sí.

— Com vas començar? - li pregunto.

• **Mira, jo no sóc com Mozart** que als tres anys ja tenia inquietuds musicals. El meu cas és molt més normal. Quan era pràcticament un xiquet anava amb una colla d'amics i resulta que les amiguetes anaven a la solfa. La veritat és que vaig començar per estar amb elles. Però cada dia, m'anava creixent l'interès per la música i em vaig quedar a l'Acadèmia del poble. Als dotze anys, vaig començar a estudiar al Conservatori de València i vaig fer els cinc cursos de solfeig. Després sempre he seguit estudiant.

Estem parlant al Local de la Banda, en una petita habitació que hi ha. Miro al meu entorn i tot són objectes relacionats amb la música, amb els instruments...

— Quins instruments toques?

• **Jo toque la trompa.** En general sé de tot un poquet. Ara, la trompa és el meu instrument.

M'explica totes les coses amb una gran claredat i senzillesa. Sap que jo, tècnicament, de música no sé res o ben poca cosa.

A Carles li agradaria saber tocar el violoncel. Pensa que és molt bonic tocar un instrument de corda, ja que ajuda a l'afinació, a tot.

— I des de quan ets el director de la Banda?

• **Des de l'octubre.** - fa memòria.

— I t'agrada?

• **M'encanta.** - ho diu convençut

— Per què?

• **A mi tot allò que està relacionat amb la música m'entusiasma.** D'altra banda, els alumnes són una gent molt bona i fins ara, la gent del poble s'ha portat fenomenal amb mi. Però hi ha una cosa que m'afecta. Hi ha gent que potser pensa que la música és una cosa secundària, i això no és així. - ara es posa seriós - La música és una cosa que s'ha de sentir i s'ha d'estudiar. I aquí no s'estudia tant com jo voldria.

— Has tingut problemes?

• **Problemes tècnics, sí.** Ara bé, en tots els altres aspectes estic molt content.

— En què consisteix concretament la feina d'un director?

• **Mira, dirigir una banda és molt difícil** perquè has de conèixer molts instruments, i música de tot tipus. Ara bé, la funció d'un director és la mateixa que la d'un mestre. Tens uns deixebles i els has de fer comprendre la música. No es tracta de manejar la batuta simplement. S'ha de fer vibrar a qui escolta i a qui toca. Tu imagina't que un gest té una importància transcendental.

Llavors em mostra un moviment del dit i m'explica que allò vol dir «piano», suavitat. Té la batuta a les mans, la maneja, l'acaricia, la sent. Jo li dic que no l'he vist dirigir mai i que m'agradaria veure'l. Però la veritat, no és el moment ni el

lloc adequat. Insisteixo, insisteixo i a la fi, posa el casset a l'aparell i el connecta. Se sent una melodia... Ell comença a dirigir i s'oblida que estic allí. Segurament s'imagina que al seu davant hi ha tota una orquestra simfònica. Tanca els ulls, els obre, maneja el cos... viu la música. Realment és una situació insòlita i especial. Encisadora. Descobridora de noves sensacions.

— I tu, què sent quan dirigeixes la Banda?

• **Jo de moment, pateixo molt.** - és sincer. Estic bastant tens perquè les coses no surten com a mi m'agradaria, però penso que és un problema de temps i que d'ací uns anys, ho aconseguirem.

— Ets un professor dur?

• **No, però les coses m'agraden molt metòdiques, em fixo en qualsevol detall. M'agrada el treball ben fet.**

Se li nota que té un gran sentit de la responsabilitat, una responsabilitat recolzada per unes fortes ganes de treball

que li proporciona la seva joventut. I per això té aquesta vitalitat...

• **També m'agrada jugar a tennis, llegir llibres de filosofia. Tot el que siga cultura, m'agrada: teatre...**

Llavors li dic:

— I tornant a la música, quin tipus t'agrada més?

• **La clàssica.** La música moderna em serveix per a entretenir-me i canviar d'aires. Però la clàssica ho inclou, tot. Em quedaria amb les simfonies, i en especial, les de Mahler.

— I la música-disco?

• **No en conec molta. A mitges.** Per a escoltar, prefereixo la clàssica.

— T'agrada cantar?

• **Molt!**

— Va, canta!

• **Dona, a mi m'agrada cantussejar.** - i ho diu d'una manera tan espontània que riem.

Carles, viu la música. Sense parlar, només amb el gest de les mans o en l'expressió de la cara, se sap allò que vol dir.

• **És que la música és un món**

tan meravellós i tan gran! -comenta eufòric- Tu sens una melodia i et passen moltíssimes coses pel cap, mil sensacions.

— Voldries ser director de la Banda tota la vida?

• **Toda la vida no.** - medita

— On voldries arribar?

• **A ser el director d'una gran orquestra.** Si pogués fer les dues coses alhora, m'encantaria. A veure si m'entens, jo a la Banda d'ací estic molt a gust. Però una persona necessita realitzar-se, superar-se cada vegada més, fer coses noves i diferents.

— I tu, com a personas com ets?

• **Ui, això és molt difícil!** Sóc una persona molt tímida amb un afany de superació molt gran. Tinc defectes com tots, però no els sé. Ara, sempre que algú m'ha advertit una falta, he intentat corregir-la.

Mentre estem parlant, fora, a la sala més gran, hi ha alumnes seus. Es pot observar la

seva popularitat entre els deixebles; a part de ser el director, és el seu amic. Els joves assisteixen a l'assaig amb il·lusió. Carles els ha encomanat el seu interès musical. La Banda rep les seves vibracions. I li dic:

— Quan vas arribar aquí, quina cosa vas haver de canviar més, la manera de tocar de la gent o la seva manera de pensar?

• **Tot una mica. Ara per ara estic lluitant amb la seva manera de pensar, vull que tinguin clar que la música és molt important. Quant a l'ensenyament, s'utilitzaven mètodes molt antics; el solfeig no s'havia afinat mai... Però, a poc a poc, ho aconseguirem. Intentaré que la gent vagi al Conservatori, perquè és del tot necessari.**

— Quanta gent sou?

• **Quaranta.**

— Hi ha molta gent jove, o n'hauria d'haver més?

• **Sí. Jo, clar, voldria que vinguessin tot el poble. (se'n riu). És que es gaudeix molt!**

— On voldries portar la Banda?

• **Molt lluny. El més lluny possible. Voldria participar en un concurs molt important, i guanyar.**

— Hi ha gent bona?

• **Sí, molt bona.- orgullós.**

I totes aquestes respostes les diu en aquell valencià

apitxat tan dolcet i agradable. I li prego per favor que no deixi mai de parlar com parla.

— Algun projecte per a la Banda?

• **De moment, estem assajant perquè volem fer molts de concerts. Treballem molt. Necessitem però, sempre, el suport de la gent del poble.**

El nostre director viu per a la música, i no cal que ho digui, se li nota als ulls. Un dia ens trobem a la discoteca. M'explicava que havia anat a sopar al camp, que s'havia fixat en la lluna d'aquella nit, i que totes aquestes circumstàncies li havien inspirat una melodia. És tracta d'un sentiment tan profund que és impossible deixar-ho. Tot ho relaciona amb...

— Trobes que la música és un art?

• **Sí, per suposat.- afirma.**

— Per què?

• **Perquè ho té tot: un llenguatge, unes emocions, filosofia, poesia... tot. És eixa la paraula: TOT.**

— És la cosa més important de la teva vida? -insisteixo.

• **Sí, claríssim. Sense música no puc viure, la necessite.**

Com ja he dit abans, Carles, a part de conèixer gent relacionada amb la seva professió, coneix altres grups d'Ulldecona.

— Creus que la gent d'Ulldecona en general, té interès musical?

• **A mitges. Potser la música es considera com una cosa secundària. I jo no voldria que fos així. Voldria inculcar tot el contrari. És a dir, m'agradaria que quan passés la Banda, tot hom se sentís content i orgullós. La Banda és l'únic mitjà de música que tenim al poble i s'ha de fomentar. Una Banda, no és una xaranga. Se poden tocar coses molt maques i es pot fer de tot. No és una cosa de riure.**

— Què trobes d'Ulldecona?

• **M'agrada el nivell cultural del poble. Hi ha moltes coses, moltes entitats, molta activitat. I això és el que interessa. Jo em considere com d'aquí del poble. Estic a gust i no m'importaria ser d'aquí.**

Evidentment, hem d'estar contents que la Banda d'Ulldecona estigui en tan bones mans. Joventut, força i ganes de treballar es barregen amb tècniques noves i mètodes actuals. Si alguna nit l'he observat per la finestra del Local on es fan els assaigs... és inevitable; els nostres músics han de sentir la música de la mateixa manera que la sent el seu director. No cal parlar, només cal mirar-li el rostre. I això, s'encomana.

Moltes gràcies!!!

MANOLITA NADAL

Un conte i prou

— Canvia la cadenal!
— No em dona la gana. Jo vull veure aquesta pel·lícula.

— Doncs te'n vas al bar!

(Crist, crits... I després dels crits vingueren les llàgrimes. I al moment, la reconciliació. Tant se valia, al cap d'una estona tornarien a ser-hi. Era inevitable. Si no ho pagava la televisió, hauria estat la cadira fora de lloc, o el soroll que ell acostumava a fer amb les dents, o el típic: dona, no et menges les ungles que fa lleig! ...Realment ja feia temps que tots dos cercaven algun motiu per tal de trencar la monotonia. Aquella convivència blau-rosa-conventional-confortable, que tant els pares de l'un com els pares de l'altra havien somniat per als seus fills. Si no vols pols, no vagis a l'era. I era ben cert. EVAM i ADA havien estat predestinats feia molt de temps per a portar la vida que portaven. Sempre, ja des de petits, havien tingut els desitjos abans de pensar-los. EVAM havia tingut una infantesa més que sobrecarregada, i el preocupaven —millor dit, l'ocupaven— coses insignificants que li servien de distracció; d'oci).

— Ada, no trobes que hauríem de canviar el llum de la tauleta de nit? Em sembla que una il·luminació indirecta ens donaria més intimitat.

— Si vols intimitat, apaga el llum! —aquesta era ella.

(ADA sempre havia estat més independent en aparença. Ella creia que sempre havia sabut destriar les influències burgeses rebudes per mitjà de la seva educació. En teoria passava d'allò que se'n diu «nena de papà», però de fet, quan convenia era nena de papà, de mamà, de iaia i de tots els familiars eufemistes.

Per això el seu marit li semblava imbècil sovint. Pensava que ell s'havia lliurat a l'estatus social que li havia pertocat i que vivia feliç, content i fotut, sense preguntar-se el perquè.

Tots dos eren suficientment intel·ligents per a adonar-se'n d'allò que passava. Ell, però, era més conformista i còmode).

— Evam, no creus que hauríem de canviar una mica?

— Què? El llum?

— No, home! La nostra manera de viure. De comportar-nos. Ens hauríem de fer una vida nostra.

— Què vols dir, que aquesta que vivim és d'algú que no coneix?

— No et facis el ximple ni el graciós. Tu m'entens prou bé. —agresiva.

— Si el que vols és comprar un altre rentaplats, ho dius. Al cap i a la fi, no ens ve d'uns cèntims.

— Ja està! Els cèntims, els cèntims! Tu, tot ho raones en cèntims. T'odio.

— No t'entenc. —ara seriós—. Tens tot el que vols. I ara no parlo de diners. Parlo

de posició, de benestar, de la teva professió, de la meua, dels nostres estudis, de la nostra cultura.

— Inculte! —el talla.

— Calla! Deixa'm acabar! —li prega.

— Continua.

— No tens un nen perquè no vols.

— Perquè tu no vals. —desafiadora.

— Perquè tu no ets capaç de perdre un minut per ningú que no sigui tu. Si tinguessis un fill, et seria impossible de pintar-te les parpelles i els llavis i de manejar el cul pel carrer. —això ho diu més seriós.

— No és cert. Prefereixo que tots els homes em mirin quan vaig pel carrer que veure't a tu que no m'inspires gens i que no m'estimules ni el més mínim.

— És inútil que discutim.

— (tendra, molt tendra): Podríem tornar al principi.

— Què?

— Que podríem tornar a començar. Podríem prescindir de totes les coses materials que tenim i intentar ser tu i jo. Tu i jo sense res. Potser així no ens seria tan difícil estimar-nos.

— Mira, jo...

— Per favor... (se'n riu i fa una ganyota seductora). Fet, Evam. Tornarem al principi perquè mai l'hem conegut.

(I així ho van fer. En un parell de mesos s'havien després de tot. Casa, televisió, quadres i ornaments. Com és natural, els pares respectius van quedar respectivament bocabadats. Els tractaren de bojos, de curts, de desagraïts, de... Però no hi havia res a fer, la seva decisió era irrevocable. De sobte els havia entrat una voluntat d'aquelles tan fermes tan fermes, producte de l'avoriment ben pagat i la cultura mitjana-intel·lectual, que s'ho enduien tot per davant.

ADA portava la iniciativa, EVAM la deixava fer perquè, això, li servia de distracció. Com que ADA havia estat l'avantguardista de l'afer fantasiós, EVAM no es conformà dient que sí i va gosar proposar que...)

— Jo crec que una forma de tornar al nostre principi és deixar de banda la societat. És a dir, aquesta societat que ens ha tocat i que per tant no és nostra. Ens separa. Hem de tornar a la natura per tal de sentir-nos vius, tu i jo.

(I això ho va dir tan seriós i convençut que la seva companya no va dubtar ni un moment. Al cap de dos dies ja eren a la muntanya. Allí, amb les pedres, rocam i animalons que anaven i venien. El nostre xicot de seguida se'n va penedir, de la seva proposta. Estava assedegat, brut, les ungles negres; els pardals (pobrets!) feien les seves necessitats on els semblava).

— No tenen educació ni vergonya. —repetia una i altra vegada— Poc civilitzats!

(Feia olor de suor. Apesta-ven a pudor humana tant ell com ella. El sol picava al seu damunt. A la fi es van desprendre de les robes. Això, suposava un alliberament... l'aire acariciava els porus de la seva pell. Quina sensació més agradable! Al cap i a la fi, els vestits tampoc formaven part d'ells mateixos. Era cert, havien fet bé de llevar-se'ls.

Una vegada abraçades les primeres brises, la nuesa ja

no els proporcionava més que complicacions. Van acabar tots esgarrapadets, plens de rasca-des, de blaus i bonys com dos nens després de caure per les escales: On era la subtileza dels seus cossos? On era la banyera que els donava aquella blancor puritana de la netedat? On era el paper suaument higiènic?...

La situació, arribat aquell punt, era gairebé insuportable. N'estaven farts de natura, de verd, de romigueres i de cel clar. Encara que en silenci, tenien la certesa de voler tornar a la contaminació, als gratacels, a la vida fàcil i a les bravades de fum.

Es va fer de nit i no ho van poder evitar. EVAM estava assegut damunt d'una pedra. Ella el mirava fixament recolzada a l'herba. Silenci, por, incomoditat, desesperació, ràbia, abrandament. ADA estava a punt d'esclafir en un plor. Els cabells, desfets, es movien lliurement i ballaven la dansa del no sé què vull.

No tenien res per menjar, ni per fumar, ni... Tampoc era el moment de fer-se els herois. Estaven a les acaballes?

Ell se la mirava, tal com era. No tenien res més que la seva presència. L'un davant l'altre, sense fingiments; millor, sense poder fingir. No tenien cap sortida. Es veien en essència. Era inevitable, van fer l'amor i s'estimaren per primera vegada. Tampoc ho van entendre molt bé. El fet conseqüent va ser la decisió de no tornar a la civilització. Tenien clar, almenys, allò que no volien. Més tard, es van adormir sota un arbre o no sé, no s'hi van fixar.

Bé, ja va sortir el sol, sense que això suposés cap transcendència, i com de costum, es va fer de dia irremediablement. S'estiraren de peus i cames, i obriren els ulls com fent memòria del lloc on estaven. A la muntanya! Encara estaven a la muntanya, com les cabres! Se sentien feliços però. Tirarien endavant. Ella es

creia la deessa de la serralada i ell el fat del destí. Tanmateix, després de les primeres eufòries, tots dos sentiren un no sé què a l'estómac: La gana! Sí, aquella gana devoradora de ments i esperits que és capaç de tot, de tot. Que pot fer trontollar muntanyes (mai més ben dit) i tremolar l'univers.

ADA, ballarina i lleugera, arrenca a córrer pels pujols. Allà, a l'altra banda, veu una cosa de caire indefinit. No era un OVNI, no. Era una cosa que tenia arrel i branques. Un arbre! Va meditar la meitat d'un segon, i no sabia si allò era producte de la natura o de l'agricultura. Però la seva presència era evident i alentadora.

La noia, decidida, corre al seu encontre. Agafa un fruit, el mossega. Indescriptible. Incontable. Humà. No ho sap ni ella).

— Evam, Evam, vine!

— Què passa? —mentre arriba a l'indret.

— Aquesta maçana està boníssima. Pega-li una mossegada.

(Ella allarga la mà i ell clava les incisives amb més força que mai. La devora... no va poder decidir).

MANOLITA NADAL

El arte de curar

El arte de curar es un arte antiguo, tan antiguo como el mundo. También antigua es la visión crítica que del curandero, el hechicero o sanador tenía el pueblo; si por un lado se admiraba su capacidad de mejorar a los enfermos y se le agradecía, de otro lado era un ser temido, y adulado.

He encontrado la transcripción de un viejo manuscrito de una lejana tribu que hablaba de todo esto y que ha hecho pensar hasta que punto puede ser actual esta visión del sanador.

La reflexión queda para el lector.

"El individuo que se distingue en el seno de la tribu por sus alucina-

ciones o por tener sueños o visiones, o por hacer profecías, y es capaz de sugestionar a otros acreditando su fuerza de voluntad; y conoce las virtudes curativas de las plantas y los venenos obtenibles de los animales, se convierte en sacerdote, mago o médico y regula la vida de la tribu (tanto como el mismo jefe o rey) dirige las danzas mágicas y las prácticas propiciatorias, evoca los muertos, hace horóscopos, diagnostica y trata las enfermedades, guía al otro mundo las almas que emigran de éste y cree manejar las fuerzas de la naturaleza. Aparte de sus dones naturales, el mago suele necesitar para el éxito de su profesión, aparentar la renuncia a los placeres terrenales, aunque a menudo

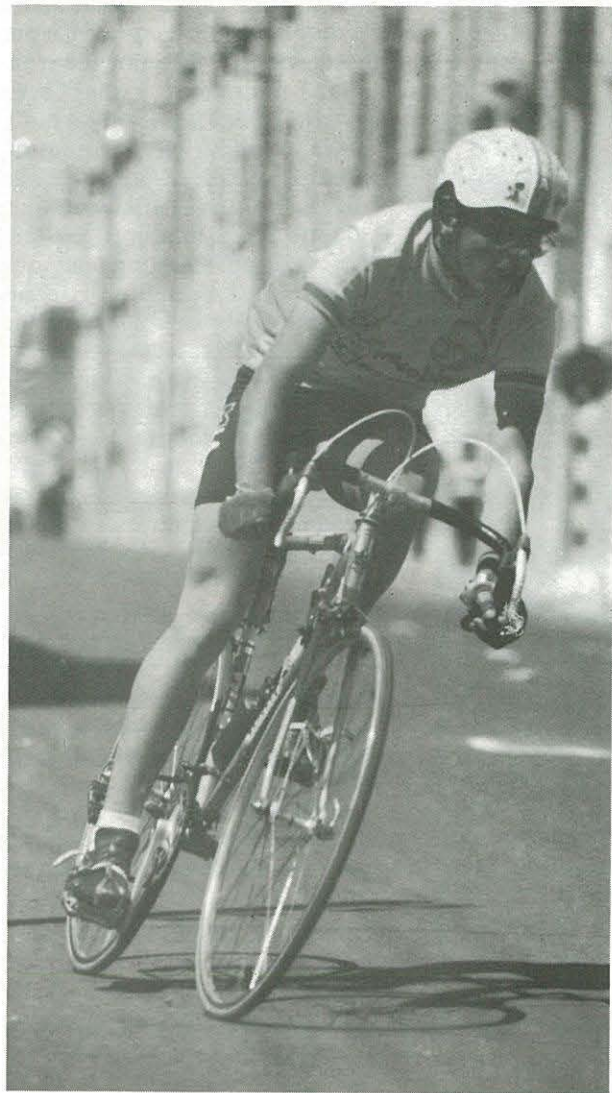
su apariencia física, más obeso que sus congéneres, demuestran lo endeble de esta teoría.

Y para garantizar su superioridad adopta aire solemne, viste distinto, usa máscaras y talismanes que le confieren poder y lo hacen temible y se vale de bailes, músicas, cantos y fórmulas incomprensibles para el vulgo. Mayor garantía para él es constituir una casta cerrada que obstaculice el acceso a los extraños, vincule el cargo en la familia y eternice, por la ayuda mutua su dominio del arte mágico".

Así hablaban los antiguos.

Hipócrates

ESPORTS

Estil no n'hi falta. (Torreforta, 3-6-84)

És diu Alfonso Grau i Forcadell. Té, des del passat 7 de gener, 15 anys.

Alfonso, a primera vista és un noi corrent, com qualsevol altre. El cabell, sempre una mica revolt, castany, a joc amb els seus ulls, marrons, com la majoria.

Estudia vuitè d'EGB. De com va la cosa dels estudis prefereix no parlar-ne.

Amb aquesta descripció, i afegint-hi que està molt prim, sembla un noi et qualsevol del nostre poble.

Ara bé, el que molta gent no sap és que per dins d'aquesta aparença externa corre, i mai millor utilitzada la paraula, corre un corc que batge tan bon punt veu una bicicleta. Les seves cammes valen un dineral, la seva força, la seva em-

pena, el seu esperit de lluita no tenen preu. I és que Alfonso Grau i Forcadell, mig faldut mig canareu, és una de les grans promeses del ciclisme a Ulldecona. Molts han intentat arribar dalt; ell es troba al primer replà de l'escala. Alfonso ja és un guanyador.

El que voldria saber és des de quan això de córrer amb bicicleta...

• Des d'aproximadament, mitjans de 1983. Fa un any i mig que corro. Llavors tenia jo 13 anys.

— I com va estar la cosa, et va agafar així, de repent?

• Sí. Em va agafar de repent. Em va agradar perquè, clar, ho vaig provar i... em va agradar molt. Vaig veure també alguna correguda. El que passa és que jo, abans, feia bici-cross. Una cosa així com fer cross, amb unes bicicletes preparades a l'efecte, amb unes rodes més grosses, un quadre diferent, més dur... vaja, que amb això vaig començar a agafar-li el gust a la cosa.

— I de la bicicleta de cross com vas passar a la de córrer?

• Primer jo sortia a donar un tomb amb els "domingueros" del nostre poble. Quan feia un temps que sortia a passejar, un entrenador de La Sénia, Néstor Biosca, se'n va assabentar de que hi havia un menut que li agradava la "bici". Em va venir a veure, em vaig apuntar al seu equip i vaig començar a córrer.

— I de la primera cursa que vas fer, te'n recordes?

• Home, clar que sí. De la primera cursa un se'n recorda sempre. Va tenir lloc a Santa Bàrbara. Vaig quedar segon.

— I a la segona?

• El primer.

— I a la tercera?

«Lo noi té condicions, però els nervis el traeixen. Se li ha d'estar molt damunt, tot i que és ben cert que es defensa molt bé a tots els terrenys».

Néstor Biosca (Director Esportiu)

• El primer. A la resta, a totes el primer, exceptuant-ne una, en que vaig quedar el tercer i dues en que vaig caure.

— Quantes copes tens per casa?

• Un munt, unes vint.

— Penses dedicar-t'hi professionalment a això de la bicicleta?

• Mentre pugui sí. M'agrada molt això de la bicicleta. Ara quan acabaré d'estudiar seguiré entrenant i, si trobo algun treball treballaré.

— Ara parlem dels teus pares. Què et van dir en un principi quan vas començar a entrenar-te per a córrer?

• Ah! Em deien que m'ho deixés, que era molt perillós i molt cansat. Ara bé, després de la primera cursa, quan vaig quedar segon, les coses van canviar del tot. Absolutament. Llavors, si no hagués volgut córrer més m'haguessin matat.

— I de tots els trofeus que has aconseguit, quin és el que recordes amb més il·lusió?

• La copa que vaig guanyar ara a les festes quinquennals, és la que més il·lusió m'ha fet.

— Però no tot són alegries. Has tingut dues caigudes.

• Sí. A la primera se'm va posar un grup de corredors davant i em vaig quedar tancat i vaig fer cap a la vorera. A la segona caiguda vaig tocar la roda d'un que anava al davant meu i vaig caure jo.

— I has pensat algun cop en deixar-t'ho, després d'una caiguda així, per exemple?

• No. Jo cada dia ho faig amb més ganes. Tinc més il·lusió.

— Per cert, que em dius de les "núvies"?

• De moment l'única núvia que tinc és la me-

Una de les primeres victòries. Aquí amb la seva mare. (Setembre-83, Tarragona)

va bicicleta. Entreno normalment unes tres hores cada dia.

— Escolta, però aquesta no és la primera núvia que has tingut?

• No. Primer em vaig aficionar a córrer amb una del meu pare. Quan ell va veure que m'agradava de veritat, llavors em va comprar una bicicleta que ja estava mig bé. I ara m'han comprat aquesta altra, que ja és molt més bona, per a córrer com a cadet. És una "olmo", italiana, amb el millor material que avui hi ha en el mercat mundial. Nova val més de dues-centes mil pessetes.

— De preparat, el noi sembla estar-ho. El seu pare l'ajuda des de bastidors, la seva mare és la que l'anima vora la pista. I el seu entrenador tanca aquest article amb una visió crítica del noi...

Joan M. Muñoz

Penya Barcelonista d'Ulldecona

La Penya Barcelonista d'Ulldecona, ja estàvem preparant un viatge a Barcelona per anar a veure al Camp del Barça el partit d'homenatge a les Penyes, el proper dia 23, així com visitar el Museu que s'inaugurà no fa molt temps. Però vist que això de moment, no serà possible, degut a que uns dels equips que havien d'assistir, el Colonia, no ho pot fer per diferents motius justificables... Esperem que no triguin gaire i que properament ens podrem reunir tots al nostre Camp. Ja informarem.

També us volem dir que per organització de viatges, s'ha arribat a un acord amb les Penyes d'aquestes comarques:

Vinaròs, Alcanar, La Sénia, Amposta, Sant Carles de la Ràpita, Perelló, etc...; perquè ha passat moltes vegades que no es pot fer un autocar de cadascú d'aquests pobles per falta de gent, (que no està ple), i no es pot anar. Per això hem parlat que quan es vulgui anar a veure el Barça ens posarem en contacte i sortint l'autocar de Vinaròs, passant per tots els pobles esmentats, anirà recollint a tots els afeccionats que vulguin anar. Així podrem anar-hi tots i no hauré d'esperar els darrers dies per veure si el vehicle és ple o no, si anirem o no.

Ja per últim, molts ho sabeu, ens voldríem invitar als socis els dimecres a les 9 de la nit,

a l'Orfeó, al passe del vídeo del partit del diumenge anterior, del Barça, és clar! i a la mitja part al petit sopar que allí fem. Vindreu? Us esperem.

El darrer dia de la Junta, que la fem cada divendres, ens van visitar els Presidents d'algunes Penyes dels pobles veïns, i ens van felicitar per la bona tasca que duiem a terme, per la petita festa que fem els dimecres, per les celebracions del primer aniversari, per moltes coses que són senzilletes però que fan mella. Vàrem parlar també, que podríem fer una diada tots junts. Us agradaria, veritat? Ja prepararem coses.

Penya Barcelonista d'Ulldecona. M.J.A.

Agrupació de Veterans del C.F. Ulldecona

Resultats aconseguits per l'Agrupació de Veterans dins del Campionat Provincial de Futbol fins la jornada 16:

Dia 19-01-85

VILASECA, 1
ULLDECONA, 0

Dia 27-01-85

ULLDECONA, 3
CAMBRILS, 0
(Vicent y Ramon Grau 2)

Dia 2-02-85

AMPOSTA, 1
ULLDECONA, 1
(Sauch)

GOLEJADORS: Mario 9 gols, Ramon Grau 5, Bosch, Paulino, Sauch y Vicent 3, Bordes 1.

Tres partits s'han fet fins ara en el que portem d'any, sí, tres,

ja que la jornada del dia 12-01-85, última de la primera volta es va aplaçar per la forta nevada que va caure a les comarques prop de Tarragona, així el desplaçament que s'havia de fer a Morell es va deixar per més endavant.

Sens dubte l'Agrupació de Veterans s'ha enfrontat amb 3 equips de "bandera", mireu la classificació i veureu la marxa d'aquests 3 equips, de totes maneres el balanç ha estat positiu. A Vilaseca va marcar l'equip local el gol de la victòria quan només faltaven 8 minuts per acabar el partit, partit que es va aguantar molt bé però que ens va demostrar una vegada més que un partit dura 90 minuts o fins que

l'àrbitre piti el final. Enfront al Cambrils vam presentar un bon equip i de principi vam aguantar la sortida "a matar" de l'equip visitant, igualant ja quasi al final de la primera part i superant totalment a la segona part, aquí va ser quan vam fer els 3 gols, el primer de Vicent i els altres 2 de Ramon Grau, tots molt bonics. L'última jornada va ser al camp de l'Amposta fent un "partidàs" tots, en especial la part defensiva i porter vam poder aguantar el resultat d'1 a 1 que va igualar l'Amposta a mitjans de la primera part ja que el primer gol va ser a favor de l'Ulldecona, aconseguit per Sauch. Ja en porta 3!

En l'apartat de les lesions hem de dir que encara Labernia no ha pogut jugar encara que sembla que poc a poc va superant la lesió que va tenir front al Sant Carles de la Ràpita, esperem comptar prompte amb ell. Qui pot ser tardarà més a jugar serà Bordes i en una jugada totalment fortuïta es va trencar els lligaments externs. Desitgem que la recuperació sigui prompte i poder comptar amb tots el més aviat possible.

CLASSIFICACIÓ DESPRES DE LA JORNADA 16

	J	G	E	P	GF	GC	P
Vilaseca	16	10	2	4	37	25	22+4
Torrede.	15	9	3	3	29	21	21+5
Cambrils	15	8	3	4	53	30	19+1
Morell	12	8	1	3	27	13	17+3
Valls	11	7	2	2	27	14	16+6
Amposta	13	6	4	3	25	17	16+4
Alcanar	12	5	3	4	22	17	13+5
Ulldecona	15	5	3	7	28	35	13-1
Reus	11	6	0	5	26	24	12
La Cava	14	4	2	8	30	34	10-6
S. Carlos	11	4	0	7	30	29	8-6
La Granja	12	3	1	8	18	25	7-5
P. Barça	13	1	2	10	17	50	4-10
Nástic T.	8	0	0	8	8	43	0

178 76 26 76 377 377 178

Paco Callarisa

¿Qui no conèix a... Pere?

per Paco Callarisa

- **Nom complet:** Pere Sans i Muñoz.
- **Data naixement:** 25 de Març de 1953, tinc per tant 31 anys.
- **Estat civil:** Casat amb Carmina Ferrer i Nadal.
- **Teniu fills:** Sí, 2 nens, Albert i Pere.
- **Professió:** Industrial.
- **Tens cotxe:** Sí, un R-6.
- **Passatemps preferit:** Passejar.
- **Una bona pel·lícula:** "Una de vaqueros".
- **Un programa televisiu:** A tot sport, de TV3, clar.
- **Qui era l'ídol de la teva joventut:** Eladio.
- **Equips en els que has jugat:** Ulldecona, Ulldecona, sempre Ulldecona.
- **Quants d'anys tenies quan vas debutar al primer equip:** 16 anys.
- **Quants en tenies quan vas deixar de jugar:** 23 anys.
- **Quan de temps vas jugar al futbol:** 8 anys.
- **Per què et vas deixar el futbol:** Per motius de treball, no podia fer les dues coses ben fetes.
- **Un bon menú:** entremès, mariscada, paella, vi, sifó, pijama i cafè.
- **Diferència del futbol actual de la teva època:** És clar que el temps ha canviat en tots els conceptes, en futbol també.
- **Selecció Nacional ideal:** Arconada, Gerardo, Maceda, Migueli, Julio Alberto, Víctor, Señor, Gordillo, Rojo, Butrageño i Santillana.
- **Un equip de la teva preferència:** ¡home, el Barça!
- **Millor jugador nacional:** Julio Alberto.
- **Un bon entrenador que tu has tingut:** De tots he après i tinc molt bons records d'ells.
- **Una bona temporada:** L'any que vam pujar a Primera Regional, que van guanyar al camp del Nàstic.
- **Una mala temporada:** L'any que vam descendir a Segona Regional, fent la promoció en el Cambrils.
- **Més alegries o tristeses sent jugador de futbol:** Per a mi més alegries.
- **Alguna vegada expulsat:** 3 vegades, 1 de les quals amb 12 partits per "acariciar" a un àrbit.
- **Algun gol:** 4, però el de l'Espanyol val per 10 ¿o no?
- **Qui va influir a que juguessis a futbol:** El meu pare ("lo tio Sans").

- **Voldries veure als teus fills vestint la camiseta ulldeconenc:** Com a pare em veuria molt orgullós.
- **Com qualificaries a l'aficionat ulldeconenc:** En línies generals, bons.
- **Tens un bon record d'un partit en especial:** Quan vam guanyar l'eliminàtoria enfront al Sta. Maria de Barberà, del Campionat de Catalunya d'Aficionats.
- **Quina opinió tens de la formació de l'Agrupació de Veterans del C.F. Ulldecona:** Considero de molt bon encert aquest fet ja que ha fet que ens tornéssim a trobar tots els que jugàvem fa anys ja que fins ara estàvem una mica "desconnectats".
- **Penses que tindrà vida l'Agrupació de Veterans:** Si tots col·laborem com fins avui, sí.
- **Un consell, per acabar, als jugadors actuals del C.F. Ulldecona:** Que suen la camiseta, simplement.
- **I així vam acabar la xerrada amb Pere, un exemple de jugador tant dins com fora del camp, una persona que sens dubte sempre se'n parlarà i que es recordarà anys i anys, ja que sempre ho donava tot per defensar la camiseta que vestia. I no cal anar més lluny, només cal veure'l actualment en l'equip de Veterans, convertint-se en un dels jugadors fixes i en més voluntat per a que tot surti endavant.**

Adéu Pere, i gràcies per tot.

Club Billar Ulldecona Informa

Del 23 al 27 de enero pasado, se celebró en los locales de la Federación Española de Billar, el campeonato de España a la Banda de 1ª categoría, el jugador local Pere Arnau representando al Club Billar Ulldecona y la Federación Catalana se desplazó a Madrid para intentar en lo máximo de sus posibilidades, jugar lo mejor que pudo quedando en 9º lugar de 22 jugadores de toda España que acudieron a esta cita, una experiencia nueva e importante, para en lo sucesivo el próximo año esperar hacerlo mejor, todos van a ganar y alguien tiene que perder.

Hemos de destacar la presencia del Presidente de la Nación Sr. Felipe González, a la sede de la Federación Española de Billar a presenciar una de las rondas, su cita fue de incógnito, hasta con su vestimenta, cazadora de piel, jersey azul, camisa a cuadros,

pantalón vaquero y botas de media caña, su visita fue el sábado día 26 por la tarde en la ronda de semifinales, fue una tarde de vacaciones para él, lo que no suele ser habitual en un presidente de Gobierno, obligado por su cargo a viajar, mantener todo tipo de contactos o de entrevistas con otros mandatarios.

Pero esta vez, tuvo un hueco y lo aprovechó para presenciar Billar, su deporte favorito. Tal como hemos dicho anteriormente en la sede de la Federación Española se estaba celebrando el Campeonato de España a la Banda y aceptó la invitación del presidente de la misma, Señor Jesús Villamor, para ver en liza a los mejores jugadores nacionales en la modalidad de Banda. Y de paso aprendía, y hasta tuvo oportunidad de demostrar sus habilidades, en una partida amistosa

que se organizó, haciendo pareja con Avelino Rico Campeón de España a 3 bandas, contra Jesús Villamor y José Luis Coll conocido por todos como uno de los humoristas mejores de España.

Al final y a punto de regresar a la Moncloa le preguntamos si lo había pasado mal en su exhibición billarística, y nos contestó:

Sí, claro que lo paso peor actuando en público con un taco en la mano, que saliendo a hablar en las Cortes. Pero es normal, porque uno siempre se siente más tranquilo dentro de la disciplina que mejor domina. Claro que, de otra parte, también la responsabilidad es diferente.

Al día siguiente se jugó las partidas finales quedando de la siguiente forma:

- 1º Arenaza de la Castellonense
 - 2º Albert de la Valencia
 - 3º Fortiana de la Catalana
 - 4º Liarte de la Catalana
 - 5º Tuset de la Catalana
 - 6º Esteve de la Valenciana
 - 7º Gayá de la Balear
 - 8º Muñoz de la Aragonesa
 - 9º Arnau de la Catalana
- Hasta 22 jugadores.

Cabe recordar que en España tan solo hay 25 jugadores de primera categoría, muestra de la dificultad existente para poder pertenecer a este grupo.

El Club Billar Ulldecona felicita al Sr. Fortiana del Club Billar Casal de Cervera de Lérida, al alcanzar con todo merecimiento la medalla de bronce al conseguir el 3er. puesto, sin menospreciar al Sr. Liarte del Club Billar Reus Ploms, al quedar en 4º lugar.

Club Billar

